

OBĚTI
KOMUNISMU
SE NESMÍ ZAPOMENOUT

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen - 1891

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 23. ÚNORA 1994 - ČÍSLO 79 - WEDNESDAY FEBRUARY 23, 1994

65c

PROVOLÁNÍ VLASTENCE

Draží spoluobčané, probud'te se, stojíme nad propastí, do které nás chtějí svrhnout, abychom byli rozprodáni jako bazarové a bezcenné zboží. Nedopusťme to, zachraňme, co se ještě zachránit dá. Nesmíme připustit tento hazard. Zachraňme demokracii, kterou nám chtějí vzít. Toto je naše země, všech nás, a ne několika jedinců, kteří nám chtějí vládnout. Volám Tě, lide, k jednotě a svornosti, jedině v jednotě je síla, jedině tak porazíme zlo. Nemáme jinou možnost, než jít znovu do ulic a žádat demisi prezidenta, všech vlád a parlamentu a vypsát nové parlamentní volby.

Jestliže neprosadíme naše práva, naše matka vlast bude umírat a my s ní. Je těžce nemocná a potřebuje naši pomoc. Má na to právo, protože je naší matkou a my její děti. Pokud si neuvědomíme naši povinnost k ní, Slováci už nebudou zpívat "Nad Tatru sa blýská" a Moravané, Slezané a Češi "Kde domov můj", protože už ho nebudeme mít.

Z. Spálovský, Kroměříž

Srbové dávali pozdrav třemi prsty, což je známka vítězství, když v neděli vítali jednotku ruských vojáků v Pale, blízko Sarajeva.

Odtahení Sovětů zanechalo Čechům spoušť v životním prostředí

David Rocks
Chicago Tribune, 13. února 1994

Milovice, Česká republika — Miloš Taranza ukazuje na pusté pásmo dřívější sovětské základny, a jeho zrak se zastaví u sníženiny na úpatí kopce.

"Tamhle dole měli Sověti obrovské podzemní nádrže s pohonnými látkami," řekl Tanza disgustovaně. "Museli odjet rychle a nádrže museli vzít s sebou. Když je nádrž plná, není lehké naložit ji na železniční vůz, tedy oni asi prostě nechali obsah vytéci na zem, naložili nádrže a odjeli."

Tři a půl roku od doby, kdy poslední sovětské vojáky se sbalili a odjeli domů, Česká republika stále ještě po nich uklízí. Jako poslední facu do

Pokračování na str. 4

Vývoj v Rusku a Bělorusku

Vojtěch Vogel — RFE

Rusko má novou vládu a Bělorusko nový parlament. Obě tyto instituce ujišťují svou vůli pokračovat v reformní politice, ale narážejí u domácích i zahraničních pozorovatelů na skepsi, protože se v nich zjevně dostali do popředí lidé, kteří se k reformám staví vlažně, ne-li nepřátelsky.

Nový ruský kabinet ministerského předsedy Viktora Černomyrdina s hospodářskými rezorty v rukou průmyslových manažerů ze sovětské éry, má nápadně málo reformistů, kteří rozumějí tržním silám, chápou nebezpečí vysoké inflace a mají smysl pro důležitost stability rublu. Prezident Boris Jelcin prohlásil ústy svého mluvčího Kostikova, že bude

Pokrač. na str. 4

Správný výklad pojmu "nacionalismus"

František Kašpárek
Vlastenecké zprávy č. 53

Jak již bylo mnohokrát uváděno, současné dění v Evropě (etnické a náboženské nepokoje, válka v Jugoslávii, rozdělení Československa, instalace Maastrichtské dohody atd.) souvisí s koncepcí Nového světového řádu, jehož prvním krokem je sjednocená Evropa a následně nastolení světovlády. K tomu je nutné zbavit národy vlastní identity a vytvořit beztvárovou masu tzv. Evropanů, u které se nepředpokládá sebemenší vůle k odporu. Pro světovládné plány existuje v současnosti jediná překážka - vzrůstající se národní vědomí, které je pro uvedené cíle doslova smrtelným nebezpečím. Z tohoto důvodu iniciátoři Nového světového řádu sledují s rostoucí nechtí jak se mnohé národy, v předtuše svého zániku, probouzejí z plytké strnulosti a odmítají jen tak, bez boje,

Pokračování na str. 5

Pařížské potvrzení skutečné nereformovatelnosti komunismu

Adolf Bašta — RFE

Francouzská komunistická strana, jejíž 28. sjezd skončil koncem ledna v pařížském komunistickém předměstí Ivry slavnostním rozloučením se svým 73-letým generálním tajemníkem, se snaží obléci nový kabát. George Marchais, generální tajemník francouzské komunistické strany, který od roku 1970, kdy si ho vybrala Moskva do této funkce, až do 30. ledna roku 1994 přivedl právě tuto stranu z tehdejších 22% hlasů na dnešních necelých 9% v posledních poslaneckých volbách, však dveře moci za sebou odmítá zavřít úplně. Zůstává nadále ve stranickém vedení.

Pokračování na str. 5

Vůdcové rebelů Národní osvobozovací armády Zapatista v Mexiku přicházejí k místu vyjednávání v San Cristobal de las Casa.

■ SAN CRISTOBAL DE LAS CASAS, Mexiko

V maskách se sbalenými zbraněmi znovu vyšli v neděli z džungle partyzánské vůdcové Indiánů kmeny Maya do města, kde jejich povstání začalo v den Nového roku. Tentokrát doufali, že dosáhnou toho, o čem usilují — země a svobody — vyjednáváním.

Devatenáct vůdců Národní osvobozovací armády Zapatista vtáhlo na hlavní náměstí ze tří opevnění v horách a džunglích. Stovky resistentů přihlíželo, a mnozí volali "Bravo" a "At" žije armáda Zapatista". Hlavní velitel Marco, charismatický vůdce, který není Indián, ale

je mluvčím Zapatistů, byl oděn v černém bojovém kroji a byl ozbrojen. Řekl, že Indiáni nesložili zbraně, dokud nebudou v Mexiku provedeny důkladné politické a hospodářské změny.

Vedoucí skupinu doprovázel Manuel Camacho Solis, vládní vyslanec a biskup Samuel Ruiz, který má být prostředníkem při mírových debatách. Camacho řekl, že mírový proces bude nesnadný.

"Jestliže naděje budou zmařeny, nebude mír," řekl Camacho.

Víc než 100 lidí bylo zabito v prvním týdnu povstání, než prezident Carlos Salinas prohlásil příměří.

Politici nepřátelé trestání

Místní korupce v Mexiku je známá. A že se rozšíří do Spojených států je nevyhnutelné pod úmluvou NAFTA. Ale rychlost, s jakou jednala mexická vláda, aby potrestala své politické nepřátele, zarazil i její vlastní stoupence.

Andrew Arnold
Spotlight, 17. ledna 1994

Dokonale zkorumpovaná mexická vláda, s kterou jsou teď Spojené státy rovnocenným partnerem za podmínek nedávno schválené Severoamerické úmluvy o volném obchodu (NAFTA), sahá přes hranice, aby trestala politické oponenty.

Na příklad jednotlivci, kteří upozorní na korumpované mexické úředníky, jsou často shledáni vinnými ze smyšlených zločinů, vedoucích k odsouzení na mnoho let do vězení.

Mexičtí oficiálové se skrývají za antidefamační zákony, které chrání úplatné úředníky a obviňují žurnalisty, kteří objeví a dokumentují jejich špatné činy.

Ted' se tato korupce rozšířila i za hranici. Spotlight znovu a znovu říkal, že se tak stane. (Spotlight z 29. listopadu 1993), a její první obětí byl britský obchodník, který svědčil před kongresní komisí U.S., aby dal ponaučení druhým lidem.

Vítejte do Nového světového pořádku!"

Mexická vláda zřejmě chtěla poslat vzkaz profesionálům, kteří se ozývají proti úplatkářství.

Obchodník se základnou v Londýně Kaveh Moussavi si nejdříve stěžoval na mexické úředníky, kteří žádali o úplatek v částce jednoho milionu dolarů vloni v únoru. Kongresní výbory Spojených států chtějí aby svědčil než Kongres bude hlasovat o úmluvě NAFTA, ale Moussavi řekl reportérům, že ho mexičtí úředníci varovali, že by byl stíhán, kdyby něco řekl.

Místo toho Moussavi čekal se svědectvím, až byla úmluva schválena.

Když se vrátil do Mexika, byl nicméně obžalován z defamace a "použití morálního nátlaku".

"V kterékoli demokratické společnosti bych byl považován za člověka, který jednal správně, když jsem prozradil tajný záměr," řekl Moussavi reportérovi z Washington Post. "Ale mexická vláda řekla, že jsem vinen protože jsem mluvil," dodal.

"Od prvního dne existoval předpoklad, že jsem vinen, protože jsem mluvil."

Kongresmani hlásili, že několik oponentů úmluvy NAFTA bylo zastrašováno mexickými úředníky. Kongres nenaznačil, co udělá ohledně tohoto porušování lidských práv naším nyní rovnoprávným obchodním partnerem.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce

a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402

TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935

Second class postage paid at Berwyn, Illinois

Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNĚHO):

UNITED STATES		CANADA (In US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vztýkat s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zaslané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS In US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

Pravda je solí do očí bolševiků těm zdejší i těm za mořem.

Přecházení hranice do Mexika může být někdy skutečným zážitkem. Perspektiva se mění, skutečnosti se pokříví, a problém se změní v řešení.

Spojené státy v poslední době obnovily úsilí o zamezení nezákonného přístěhovalectví z Mexika zesílením pohraničních patrol, aby znemožnily příchod dělníků bez dokumentů, kteří přecházejí hranice v statisících každý rok.

"Naším cílem je, efektivně zavřít (toto ilegální přecházení) hranice," řekla Ann Summers, mluvčí za úsek pohraniční stráže San Diego, kde bude použito na sta nových agentů. Budou postaveny nové ploty a bude používáno různých zařízení vysoké techniky a instalováno více proudů světla, které změní noc v den.

Ale zatímco američtí úředníci věří, že všechna tato zařízení dramaticky sníží příliv Mexičanů do U.S., Mexičané říkají, že všechno to úsilí bude marné. "Stěhovaví" dělníci, hnaní zoufalstvím, si prý najdou jiný způsob, jak sem vklouznout.

Je zřejmé, že Mexičané se na náš problém dívají zcela jinak, než Američané. Říkají, že jejich dělníci jsou pro nás zdrojem laciné práce, zvláště pro kalifornské farmáře, a přijímají práci kterou Američané již nechtějí dělat. Ačkoliv je zakázáno najímat nedokumentované dělníky, tisíce farmářů a jiných zaměstnavatelů jich stále ještě používají.

■ CURYCH, Švýcarsko

Švýcarští voliči v neděli schválili kontroverzní návrh na chránění Alp. Cizím nákladním autům bude od roku 2004 zakázáno projíždět zemí po švýcarských cestách.

Návrh byl schválen v referendu, a zakazuje také konstrukci cest s kapacitou pro transit.

Účelem je chránit Alpy od znečištění nákladními vozy a vyžaduje, aby za 10 let byly náklady převáženy přes Švýcarsko vlakem.

Asi 80% nákladů se již teď převáží vlakem.

Zákaz bude velkou překážkou pro švýcarské vyjednavče při bilaterálních debatách s Evropskou unií (EU) o lepším přístupu na trhy, které mají začít později v tomto roce.

Přes Švýcarsko se převáží asi 25 milionů tun nákladu ročně.

■ NORFOLK ISLANDS, Jižní Pacifik

Sovětské lodi polapily a porazily nejméně dvakrát tolik velryb než bylo hlášeno International Whaling Commission po desítky let, jak řekl ruský komisař minulou neděli. Je-li to pravda, pak odhady počtu existujících velryb jsou příliš vysoké.

Nesprávné hlášení vyšlo najevo při interview na konferenci na Norfolk Island, která patří Austrálii, na které se mělo jednat o zákazu na 50 let komerčně lovit velryby v Antarktiku. Komise uvalila moratorium na chytání velryb v r. 1987, ale nemá moc nařízení vymáhat.

Ruský komisař Konstantin Ševliagin řekl, že uveřejnění těchto informací povede konečně k zjištění realistického počtu velryb a že je možné, že bude třeba většího počtu k vybudování jejich populace, než se původně myslelo.

Učenci na lodi Sovětskaja Rossija řekli ministerstvu rybaření, že jen tato loď porazila 1,568 "humpback whales" v době mezi 1961-62, ale Sovětský svaz hlásí, že všechny čtyři velrybářské lodě zabily v té sezoně celkem pouze 270 velryb.

V téže době Sovětskaja Rossija také chytila 1,200 jiných velryb, které vůbec nehlásila.

■ JOHANNESBURG, Jižní Afrika

Vůdce Afrického národního kongresu Nelson Mandela obvinil svého hlavního černého soupeře Mangosuthu Butheleziho z masakrování mladých volebních pracovníků ANC.

Útočníci použili automatických zbraní a nožů v sobotu ráno k zabití patnácti stoupenců ANC, z nichž 12 byli teenagers, kteří připravovali vzdělávací program pro voliče v Mahehle, vesnici v Natalu. Útočníci nebyli dosud chyceni.

Buthelezi, vůdce Inkatha Freedom Party masakr odsoudil. Ale Mandela ho nařkl z přilévání oleje do násilností tím, že je proti prvním volbám všech ras.

Anar bílý,
pole sílí

KALIFORNSKÁ MIZERIE

Věžňové se snaží odvrátit vodu a bláto od obydlí v Malibu, když po dešti bylo nutno uzavřít silnici na břehu Pacifiku. Předpovědi varují před dalšími návaly bláta.

Revolty v Latinské Americe

Karel Jezdinský — RFE

Je známo, že mnoha desetiletí v Latinské Americe jsou poznamenána revoltami, a aktivní činností tak zvaných geril, většinou levicového zaměření.

Napohled vzdálený kontinent byl mimořádnou obětí studené války. Komunistické státy ale vždy rozhodně popíraly, že by levicovým revoltám v Latinské Americe poskytovaly více, než morální podporu a dané gerily se usilovně brání obvinění, že nějakou materiální podporu od sovětského bloku dostávají. Jednalo se tu zejména o zbraně, o nichž gerily tvrdily, že je získaly především přepady vládních vojsk a jejich kasáren a které často byly vskutku amerického původu. Podezření, že Sovětský svaz a jiné komunistické země podporují neklid v Latinské Americe, panovaly vždy. Dalo se to však těžko konkrétně dokázat. Snad jen s výjimkou vyzbrojování Kuby coby sovětského spojence.

Deník New York Times v lednu ale zveřejnil některá fakta, jak se toto vyzbrojování různých protivládních skupin v Latinské Americe vskutku provádělo. A to na příkladu tak zvané bulharské konexce, která přitom jistě nebyla jedinou. Zvláštní, byť nepočetný tým teď v Sofii totiž zkoumá archivy ústředního výboru bývalé bulharské komunistické strany, a dochází k zajímavým zjištěním. Koncem 70. let se Moskvě zdálo, že Latinská Amerika a především střední Amerika může být živnou půdou prokomunistických a prosovětských převratů. Anebo pokusů o ně, které by přinejmenším ohrozily bezpečnostní zájmy Spojených států v této oblasti. Nasvědčovalo tomu vítězství tak zvaných sandinoveců v Nikaragui. Prostřednictvím Bulharska dostali ihned také zbraně v hodnotě více než 50 mil. dolarů. Což bylo více než tehdy dostala Kuba. Pak se komunistické státy snažily rozdmýchat nepokoj v sousedním Hondurasu. V té době to však byla klidná země, která dokonce poskytovala útočiště nikaragujským uprchlíkům a tak zvaným Kontras. Svobodně v ní ale působila i malá komunistická strana, tajně kritizovaná Moskvou za to, že není schopna politizovat masu a pustit se ozbrojeného boje. V roce 1982 se tedy hondurašští soudruzi prostřednictvím bulharské konexce rozhodli, že jsou ochotni se do takového boje pustit. Potřebovali k němu ovšem zbraně, které však neměly zjevně pocházet z komunistických států, neboť připravované povstání mělo být projevem národně osvobozenického hnutí a Spojeným státům neměl být poskytnut žádný důkaz, že je organizováno z venčí za podpory komunistických států. Bulhaři tedy prodali sovětské zbraně Nikaragui, která v tajné dohodě přislíbila, že výměnou za ně poskytne honduraským komunistům americké a izraelské zbraně, získané z arsenálu předcházející vlády. V roce 1981 Bulharsko, jak vyplývá ze zkoumaných dokumentů, poskytlo Nikaragui zdarma 4.000 kalašnikovů, 200 lehkých samopalů a 10.000 min. V Bulharsku byli cvičeni také piloti, salvádorské komunistické gerily a z Bulharska dostávali i lehká letadla. Tato gerila přitom vždy popírala, že měla nějaké spojení s komunistickými státy a tvrdila, že své zbraně dostává výlučně pašováním na oslech od soudruhů z ostatních středoamerických zemí. Bulhaři poskytli značnou finanční pomoc chilské komunistické straně, když se ocitla v ilegalitě a cvičili řadu jejich příslušníků na vojenské akademii v Sofii.

Dokumenty také potvrzují, že Ústřední výbor bulharské komunistické strany poskytoval tajně vojenskou pomoc Gadáfovou režimu v Libyi a prolifbyjským vzbouřencům v Čadu.

Sparta A.B.A. Chicago

pořádá

jarní zábavu

V SOBOTU, 5. BŘEZNA 1994

V SOKOLE BERWYN

6445 West 27th Place Berwyn, Illinois

☆☆☆

Kraje: St. Louis Express

☆☆☆

Začátek v 8:00 p.m.

Odtahování Sovětů ...

obličej země, kterou okupovali 23 let, zanechali Sověti za sebou odkaz — porušené životní prostředí, jehož vyčištění bude trvat deset nebo i více let.

Když Sověti odtáhli z Milovic, na př., plavalo nějakých 14 stop pohonného oleje na povrchu vodní hladiny, a 50 stop pod povrchem. V jiné části základny, téměř čistý motorový olej je možno pumpovat ze země, a na letišti na základně Ralsko, třicet mil na sever od Milovic, trvá domněnka, že milion galonů pohonného oleje pro letadla znečišťuje vodní hladinu.

Věří se, že celkem přes 42 milionů kubických stop půdy na 27 různých místech České republiky je znečištěno petrolejovými produkty a rozpouštědly, jak říká české Ministerstvo zdravotního prostředí. Dále, v základnách a jiných sovětských vojenských místech, jsou v zemi zakopány tuny nevybuchlé munice a roztroušeny po mnoha místech dostřelu.

“Je to katastrofa, která musí být odklizená,” řekl Taranza, který pracuje pro společnost instalující systémy pump a filtračních zařízení na čištění pohonného oleje od vody. Nevím, jak to tady mohli udělat. Jestli si tak chtějí počínat doma, ať to dělají, ale proč udělali takový nepořádek v naší zemi?”

Po dobu sovětské okupace země, která tehdy byla Československem, byly ovšem sovětské základny částí této země pouze jménem.

Jen českému vojsku a komunistům vysoké hodnosti bylo dovoleno vstupovat do většiny pásem a operace, vlastně i počet vojáků — byly drženy v přísné tajnosti. Jednou Sověti dokonce zavřeli kanalizační stanici v Milovicích, protože množství odpadu, které zpracovávala, by byl dal klíč k počtu lidí na základně. Češi věří, že v Milovicích bylo asi 11.000 z celkového počtu 73.500 sovětských vojáků v Československu.

Dnes základna vypadá, jako by byla prošla válkou, ačkoliv se jen připravovala na válku ke které nikdy nedošlo.

Řady bloků cementových budov s obývacími jednotkami stojí prázdné, s rozbitými okny a dveřmi vytrhanými z pantů. Uvnitř bylo mnoho místností zbaveno odpadových instalací, elektrických světél, vypínačů a dlaždic, zatímco “junk” — jako stará bota, kantýna, roztrhaná mapa Sovětského svazu — je nahromaděna všude. Plevel roste v trhlinách asfaltu a nátěr se slupuje s plakátovací tabule, kde oznámení napomíná vojáky, aby pracovali tak těžce, jako by byl pracoval Lenin.

Ironické je, že jsou to právě tyto budovy — mnohé z nich skoro v rozvalinách a téměř všechny postavené proti zákonu — dali Sověti Čechům jako náhradu za zrušení na základnách. V dubnu 1992 se tyto dvě země dohodly na řešení, které Češi nazvali “nula za nulu”. To, co Sověti nechali za sebou, mělo nahradit výdaje, za čištění nepořádku.

Ačkoliv je nesnadné odhadnout skutečnou hodnotu budov, je téměř jisté, že je daleko menší než 80 až 150 milionů dolarů, kterých bude třeba podle odhadu ministerstva životního prostředí na navrácení země do stavu v jakém byla před sovětskou invazí v r. 1968, která měla potlačit demokratické hnutí, Pražské jaro.

“Viděl jste kdy, že by okupační armáda byla zaplatila škody, které způsobila?” ptal se Pavel Trpak, rádce ministra životního prostředí.

Zatím na základně Ralsko čtyři mužové hledají náboje, pohřbené za řadou sešlých skladišť. Jejich detektor začne “naříkat” a mužové kopou, dokud nenarazí na kov.

Od doby, kdy začali pracovat v září minulého roku, tento tým (a jemu podobné) vykopal víc než 2.000 protitankových raket a granátů, a nějakých 9.000 kulek různého kalibru.

Půda za těmito muži je poseta stovkami děr, z kterých byla vykopána munice; týmy musejí odstranit všechnu munici do hloubky 20ti inčů v otevřených polích a do hloubky 14 inčů v zalesněných oblastech.

Jde to pomalu. V některých dnech, čtyři mužové, pracující v pětihodinovou směnu najdou tolik nábojů, že mohou vyčistit jen 40 až 50 čtverečných stop půdy. Za pět měsíců týmy úplně vyčistily pouhých 34 akrů z 8 tisíc akrů známých pásem dostřelu a skládek, které jsou označeny k vyčištění jen v Ralsku samém.

Na všech téměř 50ti čtverečných milích pozemků bude nutno provést alespoň povrchní prohlídky k zjištění, není-li tam munice, a nejméně jedna oblast v rozloze 750 akrů, kam byly spouštěny bomby z letadel — je tak těžce poškozena, že bude muset být oplocena a jednoduše ponechána tak jak je aspoň 100 let.

“Bude to civilní pásmo, proto to musíme vyčistit, nebo aspoň zjistit, co tam je,” řekl Zdeněk Nezbeda, důstojník, který má na starosti vyklizení munice. “Můžeme očekávat, že najdeme munici kdekoli, a to je velký problém.”

Když Sověti odcházeli z Československa, často zapoměli, kolik munice mají,” řekl Nezbeda, “tedy někteří, když nevěděli, co dělat s přebytkem, odnesli munici do lesa, vykopali díru a tam ji pohřbili. Jiní poházeli munici do přkopů, záchodů a kanálů.”

S ohledem na budoucnost zřídilo ministerstvo Ekonomie agenturu, která má pomoci zprivatizovat dvě velké základny, Milovice a Ralsko. Skupina vypracovala plán na použití pozemků podle něhož zachrání sovětské budovy jak jen možno, a zbytek zboží. Někteří doufají, že přemění budovy na bezcelná pásma kolem tam existujících letišť.

pevně obhajovat reformy a chránit stabilitu i kontinuitu demokratického kurzu. Věrohodnost tohoto prohlášení však zpochybňuje rezignace dvou nejprofilovanějších reformistů, Jegora Gajdara a Borise Fjodorova. První se vzdal úřadu 1. místopředsedy vlády, zodpovědného za hospodářskou politiku, druhý oznámil, že už nechce být ministrem financí. Oba dali najevo, že by v nové vládě zřejmě nemohli ručit za reformní kontinuitu.

V Moskvě se nyní zvedá opona k novému jednání v reformním dramatu. Děje se tak po dvou letech reformních nárazů, jež zahájil Gajdar tím, že zrušil kontrolu cen většiny zboží. Nárazový průběh reformy byl předvídatelným důsledkem zatvrzelé politické opozice Nejvyššího sovětu, pozůstatku komunistické éry, a Ústřední banky, která podřývala úsilí o stabilitu nadměrným tištěním peněz.

Z nové vlády už vycházejí signály přechodu k dotování ztrátových státních podniků. Kostikov řekl novinářům, že Jelcin byl velmi znepokojen prohlášením ministerského předsedy a jednoho z jeho náměstků, pověřeného formulováním zemědělské politiky. Kdyby se jejich prohlášení realizovala, znamenalo by to návrat k sovětským metodám omezování inflace kontrolou platů a cen, při současném zvyšování dotací z rozpočtu, který už byl beztak překročen. Kostikov dodal, že prezident má dostatečnou ústavní autoritu, aby vládu opravil a trval na dodržování zvoleného kurzu.

Mezi překračováním rozpočtu a jeho nevyhnutelným důsledkem — stoupající inflací — uplyne jistý čas, takže by dotace mohly přinést přechodnou úlevu milionům zaměstnanců vojensko-průmyslového komplexu a kolchozů a tím i dočasnou popularitu vlády. Brzy však — jak předvídá britský týdeník Economist — se v důsledku politiky subvencí zhroutí rubl, ceny prudce stoupnou a — nenabude-li zdravý rozum vrchu — Rusko bude zaplaveno hyperinflací.

Ještě jednoznačnější je zpětný vývoj k symptomům sovětské éry v sousedním Bělorusku. Nejvyšší sovět této republiky zvolený ještě za manipulovaných sovětských podmínek, odstavil reformistického šéfa státu a zvolil svým předsedou bývalého komunistu. Dosavadní vedoucí parlamentní komise pro otázky vnitřní bezpečnosti a obrany Měčislav Grib nahradil propuštěného liberálního politika Stanislava Šuškeviče. Předseda běloruského parlamentu je podle ústavy zároveň šéfem státu. Reformisté označují odstranění Šuškeviče za součást “plíživého puče”, který má přivést Bělorusko zpět do závislosti na Moskvě. V době, kdy bylo Bělorusko sovětskou republikou, byl Grib funkcionářem komunistické strany a generálem policie. Po svém zvolení předsedou parlamentu prohlásil, že chce vyvést zemi z hospodářské krize upevněním ekonomických vztahů k Rusku.

Běloruský demokratický aktivista, básník Rygor Borodulin řekl ruskému deníku Izvestija, že fašismus zvedá hlavu v jeho zemi jako v Rusku. Tatáž rudohnědá koalice nacionalistů a komunistů, která brzdila Jelcinovy reformy v Rusku, se podle Borodulina zbavila Šuškeviče, spoluzakladatele Společenství nezávislých států a stoupence politiky odstupu od Moskvy. Šuškevič se nedávno v Minsku sešel s americkým prezidentem Billem Clintonem, který pochválil Bělorusko za rozhodnutí přenechat Rusku své jaderné zbraně, dědictví po Sovětském svazu. Otázka je, jak dlouho bude možno považovat Rusko za garanta řádného uskladnění a postupné celosvětové demontáže těchto zbraní, aby už neohrožovaly svět.

DUMPLING HOUSE RESTAURANT

4109 SOUTH HARLEM AVENUE, STICKNEY, ILLINOIS
PHONE 484-6733

VAŘÍME LEVNĚ, CHUTNĚ, VŠECHNY ČESKÉ SPECIALITY

Vepřová pečeně • pečená kachna • svičková
koprová a další omáčky • české knedlíky a zeli • řízky
bramborový salát • atd.

(obědy a večeře jsou vždy kompletní - polévka, hlavní chod,
přílohy, desert, chléb a máslo)

PODÁVÁME KAŽDÝ DEN SNÍDANĚ OD 7 A.M.

Večje na jakýkoliv styl • knedlíky s vejci • palačinky
kávu a koláčky nebo jablkový strudel, atd.

Otevřeno od 7 A.M. do 9 P.M.
pátek, sobota od 7 A.M. do 10 P.M.

Pařížské potvrzení...

Francouzská komunistická strana má tedy nového titulárního nástupce, je jím 47letý starosta jiného, daleko menšího a vzdálenějšího předměstí, Robert Uel. I jeho titul se mění, už není tajemníkem generálním, ale nacionálním, tedy národním.

Po pádu Moskvy a jejích satelitů se už ani v Paříži internacionalismus tak moc nenosí a francouzská národní komunistická strana chce alespoň na domácím poli dokázat, že je nyní skutečně ideologicky daleko od Moskvy.

Robert Uel je vlastně první šéf francouzských komunistů, kterého si Moskva nevybrala, všimá si s ironickým úsměvem třeba pařížský deník *Enformateur*. Tentokrát byl šéf strany opravdu vybrán výlučně svým předchůdcem, ale, jak si shodně všimá veškerý francouzský nekomunistický tisk, 28. sjezd zdejší komunistické strany znamená zároveň odchod z funkce pro komunistické reformátory, jako byl na příklad bývalý komunistický ministr Charles Fiterman. Ti ovšem, na rozdíl od George Marchaise v aparátu nezůstávají. "Tuhle stranu nelze reformovat", řekl Charles Fiterman, francouzští komunisté si navíc rozhodli, že jejich deník *Le Humanité* rovněž ztrácí funkci orgánu strany, stává se pouze jejím majetkem.

Nová architektura francouzské komunistické strany je dvojitá. Nové tváře ve vedení, které zůstává stále stejně konzervativní, konstatuje 31. ledna komentář nejčtenějšího pařížského lidového deníku *Le Parisien*. Z profesionálních revolucionářů, které chtěl Lenin, se stali profesionální obránci starých časů, a George Marchais byl bezpochyby prvním symbolem této pravdy, soudí zase Patrick ve francouzském mezinárodně politickém deníku *Le Monde*. Francouzská komunistická strana tedy ustupuje, ale rovněž neodchází ze scény, vždyť stále kontroluje velkou část francouzských odborů. Její 28. sjezd však byl mimořádně poučný i pro dnešní Prahu. Francie a Česká republika jsou přece poslední moderní státy dnešní Evropy, kde si komunisté zachovali nejen své metody, ale nakonec i svůj název. 28. sjezd Francouzské komunistické strany v lednu 1994 byl opožděně, jak svými výsledky, tak i svým programem jen potvrdil, že toto hnutí, které se přece i v Čechách tak dlouho snažilo mnozí reformovat třeba v roce 1968 zevnitř, a poté snad i zvenku, prostě, jak potvrzuje i definitivní odchod reformátorů francouzských, reformovatelné prostě není.

Správný výklad pojmu...

přijmout vnucená pravidla špinavé hry. Proto je také každé vlastenecké hnutí záhy terčem všemožných útoků a lživých kampaní, přičemž nevědomý občan, klaněje se "demokratickému" teletí, má nabyt přesvědčení, že národní citění je cosi nepatřičného až téměř zločinného.

Máme-li se zabývat daným tématem, je nutné vyjasnit si hned v úvodu některé základní pojmy. Národní citění = vlastenectví. Vlastenectví = nacionalismus. A právě pojem "nacionalismus" bývá zpravidla předmětem mnoha nedorozumění. Má nádech čehosi zakázaného a nevhodného. Zvláště v podání našich vládních zednářů, kteří toto slovo vyslovují s odporem člověka, kterému právě oznámili, že snědl psa.

Zvažujeme-li otázku nacionalismu nemůžeme ponechat stranou jeho zvrácenou formu - sionismus. (Přesto je sionismus určitým druhem nacionalismu, s vlastním nacionalismem je v příkrém rozporu pro rozdílnost citů. S trochou černého humoru můžeme říci, že nacionalismus je skutečně zločinem - jak tvrdí uvědomělí humanisté - ovšem zločinem proti sionismu a jeho světovládným snahám). A zde vzniká první paradox: zatímco nežidovský nacionalismus, který sleduje pouze ochranu vlastních národů, je záměrně demonizován, židovský nacionalismus (sionismus), jehož podstata spočívá v podmanění všech bez výjimky, je charakterizován jako nutná ochrana židovských zájmů.

Významný francouzský politik, předseda vlastenecké Národní fronty Jean-Marie Le Pen uvádí: "Nepřátelé Evropy a evropanství se vždy domnívali, že náš patriotismus jednotlivých evropských národů rozděluje a že proto naše ovládnutí bude snadné. Skutečností ovšem je, že evropské národy vyznávají společné, integrující hodnoty, které by se daly krátce zobecnit jako přirozená láska k vlasti, k rodině, respektování práce, úcta k přirozené křesťanské morálce apod., které souborně představují devět desetin integrujících prvků, jež jsou společné vlastencům všech evropských zemí bez rozdílu. Zbývající desetina zájmu se týká řešení specifických záležitostí jejich rodných zemí. Pro nás západoevropské patrioty jsou velmi blízké všechny národy bývalé sovětské Evropy pro jejich sociologickou a historickou podobnost s námi. Ten, kdo chápe jako jedinou myslitelnou velmoc USA nebo jiné mocenské seskupení, sám se vyděluje z Evropy. Národní fronta (Front National) si váží a podporuje dobré, poctivé a vlastenecky citící občany evropských států."

Z výše uvedených slov je patrná Le Penova pozitivní představa o Evropě, která je ovšem v zásadním rozporu s představami světového establishmentu. Nikoliv bezvarná hmota, ale spojenectví hrdých svěbytných národů. Proto ta nenávisť vůči Le Penovi. Silně nepokořené národy jsou tím posledním co aktéři Nového světového řádu potřebují. Dále z Le Penových slov vyplývá, že teorie protikladu jednotlivých vlasteneckých stran z různých zemí neobstojí. Jak správně předseda Front National zdůrazňuje - spojují nás společné hodnoty.

ČESKÁ REPUBLIKA SE PŘEDSTAVUJE

Politická reklama na "vysoké úrovni"

Prof. Milau Zelený

U příležitosti návštěvy Billa Clintona v Praze se v *New York Times* (7.1. 1994) objevila dvoustránková placená reklama nazvaná "Česká republika" (The Czech Republic).

Po známé reklamní ostudě ve *Financial Times* (11.1.1993, 12 stránek multibarevné reklamní přílohy "Česká republika") se tedy zdá, že se ČR snaží o vytvoření jakési každoroční "reklamní tradice."

Tentokrát se však pod reklamu nepodepsalo Ministerstvo zahraničí ČR (i když interview s J. Zielenicem dominuje a jeho Loretauská adresa je uveřejněna). Tentokrát je uvedeno, že tuto reklamu "doručil jakýsi Michael Frenchman a reportéři a editoři NYT s ní nemají nic společného."

Rozhovor se Zielenicem je prázdný a zbytečný: ministr ČR nemluví o ničem, obzvláště ne o zahraničních věcech ČR. Jen ke konci vyjadřuje své nadšení a uspokojení nad tzv. "Partnerstvím za mír." Tedy již předem přijímá (tak jako ostatně všichni ostatní) již předem rozhodnuté nepřijetí středoevropských zemí do NATO. Tedy, nic nového. Jen snad nadšeně zatleskal?

I přes myšlenkovou prázdnotu v oblasti zahraničních věcí, takhle letošní reklama má několik částí, které jsou pro normálně uvažujícího člověka jen těžko pochopitelné, absurdní a groteskní.

Například, kdosi vymyslel, že se americkým demokratům a rovnostářům ČR nejlépe zavděčí tím, že popíše český "Golem klub," t.j. Klub českých milionářů.

České "Golem" řídí Dr. Kratochvíl (tentokrát jediný pán z ČR, který zde má fotografii), který prý má soukromého tryskáče! (Už vidím jak Američané blednou závistí). Těchto českých "Golemů" je prý jen 33, ale do konce roku bude přijato dalších 14. Čekací seznam je nejméně jeden rok a podmínkou je minimální hodnota uchazeče přes 330 milionů Kč. Tento klub však začínal velmi skromně, jako popelka: v roce 1990 měl pouhých - držte se - pět členů. Že by pouze pět lidí mělo tehdy hodnotu 330 milionů? Jistě jde o lidi velmi hodnotné.

Nedá se ani komentovat hrubý vkus, arogance a kulturní úpadek lidí, kteří se tímto trapným způsobem uchazejí o přízeň a respekt Západu. Při čtení popisu komického klubu "Golemů" se i smutný člověk může od srdce zachechtat. Dokonce je zde uvedeno, že Dr. Kratochvíl své milióny začal vydáváním Havlovy "Audience," které prý prodal přes 450.000 kusů.

Tohle vše je tedy spíše legrace a recese. Co je však vážné: reklamované tvrzení, že premiér Klaus tento klub pravidelně navštěvuje a s Golemý dokonec diskutuje návrhy zákonů o lidech daní, legislativy a jiných oblastí, které mohou ovlivnit dění v zemi. Golemové jsou, doslova: "...a lobby movement and a kind of sounding board for the government!" Tímhle se tedy ČR ve světě chlubí?

Proč vládní činitelé do toho klubu chodí? Ani to není opomenuto: "...they come for the good food and wines..." Nadlábnout, uapojit se a na milionáře si zahrát - a celý svět to ví. Proč asi?

Není divu. V další části reklamy je uvedeno, že: "Hlavním nedostatkem Prahy je jídlo, které je těžké, nudné a často prostě nedobré - i když velikost porcí je spíše hřivná, i bez těch všudypřítomných knedlíků." Proč by tohle (i kdyby to byla pravda) někdo takhle veřejně a drazo reklamoval v New Yorku? A proč to uvést ihned za informací, že v Praze jsou hotely drahé a to i při slevách! Dokonce i suma US \$200 za noc je uvedena - takže každý podnikatel si asi raději zůstane v New Yorku, kde to má za polovinu. Jistě jej uspokojí ujištění, že v Praze seženete i exotičtější pokrmy a "ne jen pečenou kachnu s pivem" (...more exotic food and not just roast duck and beer).

Doufám, že exotikou nemíni nabídnout Američanům pizzu, hamburgery, "čiuu" anebo smažené hranolky - poděkují pěkně! Proč asi měla Aja Vrzáňová v New Yorku restauraci "Duck Joint" a Vařata zde reklamuje exotickou pečenou kachnu dodnes. Osobně neznám Západáka, který by v Praze nechtěl pít pivo!

Lákání zahraničních investorů je také na vysoké úrovni. Doslova: "Česká republika nemusí nabízet žádná sladidla pro zahraniční investory. Neposkytuje žádné daňové úlevy, levnější energii, levnější pozemky pro nové podniky - vlastně žádné z tradičních motivačních balíků, které nabízejí rozvojové země. Česká vláda nevidí žádný důvod pro takové postupy. Nejlepším podnětem, jaký můžeme nabídnout, je naše ekonomická a politická stabilita."

Zní to neuvěřitelně, ale je to přeloženo doslova.

ČR tedy zahraničním investorům nenabízí nic, je na to hrdá a platí za to, aby to všichni v USA věděli. Vláda ČR však nabízí "ekonomickou stabilitu" - tedy žádný hospodářský růst, žádné bankroty a umělé přezaměstnanost, jakož i "politickou stabilitu" - tedy to, že lidé jsou v klidu, všechno "berou" a svoji vládu za to milují. Doslova: "Vládní koalici podporuje přes 65% obyvatelstva, podle posledních průzkumů."

A je to: politická stabilita, přijďte a investujte!

ZA BĚLOUŠEM

MAYNE REID

Setník zvedl se země kopí a probodl divocha. Pak nevšimaje si zabitého pustil se stranou, kamž zmizel bělouš. Záhy octnul se mezi poplašenými mustangy, rozběhnuvšími se na všechny strany při pohledu na bělouše, jako střela pádícího a za ním ženoucího se setníka. Týž slyšel, jak za ním běželi divoši, slyšel jejich hlasy: »Vakono! Vakono!« a snažil se doběhnouti k potoku, k onomu místu, kdež byl přivázan jeho mustang. To se mu také podařilo.

Rychle odvázal mustanga, vyvedl jej z vody, skočil do sedla a hnál se za bílým koněm. Na štěstí Izolina bezděky ujížděla správným směrem ke chlumu, kdež utábořeni byli myslivci.

Setník již již se domníval, že útek plně se zdařil, když tu pojednou z tábora vyjel celý oddíl Indiánů na koních. V čele ostatních hnál se na krásném koni jeden z nich a záhy dohonil setníka. Ten se obrátil a za svitu měsíce poznal Rafaela Giurra.

»Bídný otroku, ničemný chlapče!« volal Mexičan hněvem všecek bez sebe. »Tys tedy vymyslíš si plán útěku!... Hned se zastav, bídný zbabělče, sice zemřeš. Bílá zajatkyň náleží mně. Slyšíš, Vakono, mně! Ale ty...«

Nedomluvil, Warfield pojednou obrátil koně a rozejel se přímo k němu. Giurro ihned poznal Američana, ač byl přestrojen, a hrůzou jat zastavil koně. Strachem zděveněly mu údy, a Warfield prohnal jej kopím.

Zlosyn svalil se s koně a padl do trávy. Zatím asi dvacet divochů přiblížilo se tak, že v minutě byli by setníka obklopili. Týž s hrůzou pozoroval, že se mu již nepodaří se svým mustangem ujetí.

Nebezpečí dodávalo mu síl, a hlavou mihla se mu spásonosná myšlénka.

Patrně všichni považovali jej za Vakona a to mělo posloužit k jeho záchraně. Zmužile otočil koně, obrátil se k pronásledujícím jej divochům a hlasitě zvolal:

»Jsem Vakono! Smrt tomu, kdo bude následovati za mou!«

Lešť se podařila.

Komančové ihned zadrželi koně. Chvilku

prudce o čemsi se radili, ale pak volně vrátili se do tábora.

Warfield též rychle obrátil svého mustanga a ujížděl za běloušem, mihajícím se v dáli ve svitu měsíce.

Setník byl u velikých obavách, jak honba ta dopadne. Průběhem všech těch zastávek bělouš byl již daleko napřed; indiánský mustang i při své bodrosti a síle sotva by jej asi dohonil. Něco jiného, kdyby to byl Moro.

Ale ve čtvrt hodině setník k svému podivení zpozoroval, že vzdálenost mezi ním a běloušem velice se zkrátila.

Stepní kůň patrně se vysílil a každým okamžikem mírnil svůj běh.

Co to znamenalo?

Setník posléze byl od něho vzdálen pouze tři sta kroků; tu hlasitě vykřikl své jméno, pak jméno Izoliny, doufaje, že jeho nevěsta jej uslyší — neobdržel však odpovědi.

Pojednou ku předu se ženoucí bělouš klopytl a klesl k zemi, kdežto sedící na něm dívka přelétla mu daleko přes hlavu. V témž okamžiku Warfield dojel k ní, seskočil s koně, máje v úmyslu zvednouti ji se země, ale ona rychle povstala a zamáchala nožem.

»Divochu, nedotýkej se mne, nepřístupuj ke mně!« zvolala jazykem Komančů.

»Izolino — vždyť já to jsem!«

»Oh, Warfield! Příteli můj! ochránče můj!...«

S těmito slovy padla mu do náruče a ztratila vědomí.

Rozechvřen držel ji setník ve svém objetí a pohlézel na bílého koně, kterýž dokonával u jeho nohou: v boku ubohého zvířete černal se šíp Indiánův, oči byly nehybné, a krev temným potokem lila se ze široce rozevřených nožder.

V okamžiku tom vynořily se z lesa temné postavy jezdců.

Byl to Křížák, jeho syn, Bill a myslivci.

Vše, co následovalo, možno pověděti několika slovy.

Komančové uprchlíka nepronásledovali.

Celá tlupa rozložila se noclehem v krásném

akátovém lesíku, kdež odpočívali na měkké trávě.

Byla to poslední noc ztrávená v prérii.

Dlouho ještě před západem slunce příštího dne přebrodili se přes Velkou Řeku a ocitli se v americkém táboře pod ochranou hlavní armády.

Poručíkové Holingwort a Wetley srdečně přivítali svého setníka, a Izolina de Vargas nalezla v táboře svého otce, dona Ramona.

Byl uprchl z mexického zajetí. Možno sobě představit, s jakou radostí pojal do svého náručí znova mu vrácenou dceru.

Po několik neděl otec i dcera prodleli v armádě ve společnosti setníka, a jeho sou-druhů.

Vrchní velitel zatím vyslal několik set jezdců do osady, aby upokojili rozčilené obyvatelé. Když pořádek a pokoj byly obnoveny, a položbořená hacienda byla opět upravena k obývání, de Vargas vrátil se domů.

Nyní již nebylo se mu báti nového pře-padení.

Po roce rozesla se po celém okolí zpráva o míru, s Mexikem uzavřeném.

Warfield v hodnosti majorské vystoupil z vojska a vrátil se do haciendy dona Ramona. Mladí lidé záhy se zasnoubili a ztrávili pospolu mnoho šťastných let v plné spokojenosti a v plném klidu.

A co stalo se s Křížákem, jeho synem a poctivým Bilem?

Všichni tři pospolu účastnili se bitev zároveň se setníkem Warfieldem a zároveň s ním pak také opustili armádu.

Warfield a Izolina důtklivě je přemlouvali, aby zůstali v haciendě a oddechli si po bouřlivém životě, ale oni se jim poděkovali a vrátili se ke břehům Mississippi.

Tam po dřívějším svém způsobu oddali se lovu jelenů a bobrů. Křížák však od těch dob, kdy nalezl svého syna, smířil se s osudem, a strašlivý svůj vrub s kovovými hřebíky zahodil do vln mohutné řeky.

ZÁMECKÁ VYCHOVATELKA.

NAPSALA

BARBORA MELLANOVÁ.

Slunce hýřilo svými žhavými pohyby. Po kamenité, vodním pávalem silně poškozené cestě v poli ku vesnici K. kráčela mladá dívka ve zjevném zadumání. V pravé ruce nese slamený klobouk, na levé měla zavěšenu objemnou ruční tašku. Vzezření dívky svědčilo o plném zdraví. Bohatý její vlas upraven byl v úhledný účes a v záti slunečních paprsků činil dojem zlatých, v korunu spletených vláken. Veliké modré oči hleděly odhodlaně do světa. Dívka rozhlédla se po krajině a spokojený úsměv rozhostil se jí na rtech. Půvabná pošumavská krajinka ji uchvacovala. Zraký divčiny pářily po vesnici, leč tato rozkládala se v kotlině pod vrchem a pro tu chvíli byla neviditelná. Jen na protějším vršku zaběhal se kostelíček, obelhaný bžou zdí a obklopený spoustou železných křížů. Venkovský hřbitov. Pojednou na hřbitově zamířily se lidské postavy a s výzky kostelní smutně roz-zvučel se hlas zvonku. Pobíže dívky objevila se v brambolísti vetřelá stařena a s údivem na dívku se zahleděla.

»Pozdrav Pán Bůh, stařenko.« neznámá slečna vesničanku oslovila.

»I dejž to Pán Bůh, slečinko. Jak mám zapotřebí, aby Pán Bůh pomáhal. Moje ruce již toho mnoho nesvedou. Trhám pro kozičky trošek trávy a jsem unavena, jako bych pracovala na mlátě. Nanno! Jaký div — na bedra dopadá mi sedmdesátka,« stařenka povíždě hlavou si pokyvovala.

»Hezký věk, babičko, leč při vaší úper-nosti dozajista dočkáte se při zdraví i osmdesátky,« řekla slečna.

»Inu, inu, ať je, jak Pán Bůh usoudí,« stařena usuzovala, načež zvědavě se do-tazovala: »Slečinka má namířeno k nám do vesnice?«

Dívka přitakala: »Ano, stařenko. Budte tak laskava a pomeť mně, kudy vede nej-bližší cesta ke statku pana Skalského?«

Stařena chvíli uvažovala. »Státek pana Skalského? To bude asi na zámku?«

»Snad, babičko. Myslím, že pan Skalský odkoupil statek od vrchnosti,« dívka si vzpo-mínala na poznámku v dopise jí došlém.

»My ve vesnici říkáme stále na zámku, jako když tam bydlila stará paní baronka,« stařenka vysvětlovala. »To musí slečinka dáti se podle potůčku a dojde až k zámku. Zámecký pán je ve vesnici u velké vážnosti a milo-stivá paní jest miáčkem nás všech. Ta paní jest vtělená dobrota. Mají dvě dcerušky — hezké jako obrázky. Jak slečinka je asi dobře zná.«

»Neznám, stařenko. Přijala jsem místo vychovatelky dětí paní Skalské. Vše ujednaly jsme písemně a dnes hodlám nastoupiti do povinnosti. Děkuji vám srdečně, že mi mé panstvo tak více doporučujete. Vejdou do nového svého domova s důvěrou ve sibiřnu ba-doucnost.«

Slečinka uchopila svráštělou ruku stařen-činu do svých měkkých dlaní a více ji stiskla.

»Inu, inu! Ono se říká, že stará bába nese s sebou neštěstí, já jsem slečince všečinně do cesty nevběhla,« stařena se omlouvala.

Dívka vesele se zasmála. »Nejsem po-věřivá, stařenko. Popřeje-li mi Bůh také dlou-hého věku, dočkám se i já údětu, že neroz-umní lidé budou se mi uhýbati ze strachu před nezdarcem. Nyní budu zdiřáva! K zámku nutno tedy zabočiti na pěšinku podle po-tůčku,«

Dívka se vzdalovala a stařena provázela ji chvíli ve své samomluvě: »Hezká slečinka — jako vejlupeček. A jak vlídně hovoří — ona se neštítíja mé omměné kostnaté ruky a

tak upřímně ji stiskla. Především vychovatelka na pozdrav ani neodpověděla. Inu — inu! V lidech je rozdíl!«

Stařence naskytla se látka k uvažování, a zámecká vychovatelka poznenáhla z dohledu jejího mizela. Ač dívka nesla dosť těžké břímě, neodolala touze zmocniti se svěžích pomněnek při potůčku hojně kvetoucích. V malé chvíli již držela v ruce ob emnou kytici těchto prostých, leč pěkných květů. S jakýmsi uspo-kojením veházela do zámeckého parku.

Pojednou stanula překvapena. Levé křídlo budovy zámecké bylo smutečně vyzdobené. Dívka vzpomněla ruchu na hřbitově a silně se zachvěla. Kdo asi na zámku zemřel? Z my-šlenek vynušily ji dětské hlásky — dívka se ohlédla a zřela hezkou mladou paní v právo-du čtyř děvčátek. Dvě hoříčky oděny byly ve smuteční šat. Vychovatelka vycítovala v paní svoji novou velitelku.

»Aj! Dozajista naše nová slečna vychovatelka — slečna Bedříška Fárová,« dáma uklánějící se dívku vlídně oslovila. »Právě jsme hodlaly vyjítí vám vstříc. Přicházíme z pohřbu paní správcevy — matinky těchto malých dívek.«

Vychovatelka soucitně na malé hoříčky pohlížela.

»Nuže, Mamásko a Slávkino — uveďte si slečnu do domu,« matinka nakazovala. »Když budete poslouchati, získáte si slečninu přízeň. Mně se slečna na první pohled zalíbounová a doufám, že budeme spolu dobře vycházeti.«

Dáma s vrozenou laskavostí podávala ruku nové vychovatelce a tato, byvši střižena dojmem, ruku její více políbila. Rozdělivši kytici pomněnek na čtyři díly, Bedříška všechny dívenky stejně podělila.

»Donesu zítra pomněnky matince na hrob,« hezounká správceva Hetenka upbela vděčně své zraky na neznámou dárnyni.

»Já také,« menší sestíčka — Bohunka

— k návrhu přistupovala.

„My také naše pomněnky věnujeme správčové — ona měla pomněnky tak ráda,“ dobrosrdečně Manuška usoudila.

„Když milostivá paní dovolí, zajdeme zkrátka společně na hřbitov,“ vychovatelka podávající jí kytičky pozvou v jednu kytici rovnala, jakožto obětinu ušlechtilých dětí s úctou a láskou vzpomínajících ubohé zesnulé paní.

„Paní správčová byla jemná a dobrá duše. Od narození své druhé dcerušky — Bohunky — stále churavěla. Její trpělivost v tomto, po tři roky trvajícím utrpení byla až příšlivo věčnou. Nikdo jí nezastěhl, aby zareceptala. Jen úzkost o budoucnost vlastních dětí strhla ji časem ke sdílnosti. Byla jsem její přítelkyní a důvěrnici.“

Hebky šáteček paní Skalské zvlhl prosáklými slzami, a zraky Bedříštiny bloudily po černých závěsech, dusících bujnou zelení úponkovitých křovin proucích se po zdi levého křídla zámku — bytu panského správce — pana Důvěrného.

„Jste rozrušena, slečno Bedříško. Jak lituji, že v podobné pochmurné náladě po prvé vcházíte do našeho domu,“ jemná dáma nutila se do úsměvu. „Děti zavedou vás do vašeho bytu, kdež učíte si po cestě plně pohodit. Večeři zanesou vám do vašeho pokoje. My dnes odložíme večeři na osmou hodinu — pozvala jsem pana správce. O děti pro dnes se nestarejte — večeři zařídí jim naše hospodyně. Heleňka a Bohunka setrvají u nás do doby, než pan správce trochu si zase svou domácnost zařídí. Snad vám nebude jejich společnost nepříjemnou?“

Bedříška lehce se pousmála. „Jsem povděčna osudu, že oběma děvčátkům mohu být prospěšnou. Mám pochopení pro ztrátu, která je postihla. Byla jsem asi právě ve věku malé Bohunky, když smrt urvala mi vlastní matičku — vdovu — na tatíčka se ani nepamatuji. Můj otec zemřel záhy po mém narození. Byla jsem vychovávána u svých příbuzných.“

„Pak máte za sebou školu života,“ dáma soucitně na vychovatelku se zaměřila. „Přejí si z plna srdce, abyste u našeho domácího krbu shlédla aspoň trošek hřejivého rodinného života.“

Bedříška opět políbila ruku dobré paní, dříve jen z úcty, nyní s úctou a vděkem, a vychovatelka až příliš pokorně, mohla zabránit.

Když vychovatelka ve svém novém bytě osaměla, jala se prohlížeti pečlivě zařízení. Ničeho zde nechybělo k plnému pohodlí. Úhledné, čisté vypravené lůžko vábilo k odpočinku. Nad lůžkem trnula krásná Matka Boží a usmívala se na Bedříšku z velkého obrazu. Pod obrazem zavěšen byl drobný perleťový ruženec. Bedříška vroucně jej políbila. Připadalof jí, že byt její zařizovala paní duší příbuzná její zesnulé matince, o které vždy slyšela, jak bývala šlechetná a zbožná.

Svěží růžence na lících nové vychovatelky přesvědčoval paní domu, že dívka prvou noc pod její střechou zažila příjemně, což Bedříška také dosvědčila. Leč bystrý zrak dobré paní vypátral i z tváří dcerušek správčových, že ony netěšily se klidnému spánku. Očka dívenek byla zarudlá a z líček zírál smutek. Dáma něžně obě dívenky políbila. Heleňka neodolala touze ovinouti své ruce kolem šíje předobré paní a přitulivši se k ní, bolestně zaplakala. I Bohunka se dala do pláče. Bezvýsledně obě dcerušky Skalských těšily své přítelkyně — tyto nebyly k upokojení.

„Až posnídáte, půjdeme do kaple na zádušní mši svatou za vaši matinku. Po mši svaté vypravíme se na cestu k rovu — zaneseme tam kytici pomněnek,“ vychovatelka něžně dívenky po hlavičkách hladila. „Krutý osud nedá se pozměnit a smutkem svým nesporně zvyšovaly byste i tatíčkovu bolest. On má nyní pouze vás — musíte se vynasnažiti, byste mu byly útěchou.“ Mírný, lahodný hlas vychovatelčin konejšivě násobil na obě děvčátka. Vychovatelka upřívila jim snidání a děvčátka s chutí posnídala.

„Slečna vás bude mít v lásce jako moje dcerušky,“ paní Skalská slibovala.

Zraky obou dívenek prosebně k vychovatelce zabloudily.

Po snidání zavedla vychovatelka obě osiřelé dívky i jejich družky do kaple, kde starší duchovní — zámecký pensista — obětoval mši svatou za zesnulou paní správčovou. V lavici, kdež usedla paní Skalská, objevil se muž středního věku, vysoký, mužné postavy.

„To jest náš tatíček,“ Bohunka důvěrně vychovatelce oznamovala.

Pan správce ve svém bolu snad ani svých dětí nepostřehl. Zornice jeho černých očí upřeny byly na tautou voskovici, pod níž na černé desce učeným písmem naznačeno bylo jméno jemu tak drahé bytosti, která zmizela z jejich rodinného kroužku jako vidina. Odešla plna lásky k němu i dětem. Jeho choť — Bohunka — byla snad příliš jemná bytost pro drsný život lidský, který ve svém běhu přináší tolik utrpení a strastí. Po čtyřletém manželském spoluzítí vplížil se mezi ně stín v podobě choroby správčovy choti. Tiché tajné povzdechy byly oběma údělem. Ona tajila před ním utrpení přivoděné plicní chorobou, on pečlivě před chotí zatajoval své obavy o její život. A podle nich hopkovaly a skotačily dvě dcerušky, netušící stísněnost otcovu a matky. Předobrá něžná matka, v obavě před nálezou odříkala se slasti pocelovati růměnné tvářinky svých dětí — vzdalovala je od sebe, ač duše její zmrárala touhou mít je na blízku. A choť její trpěl s ní. On vycífoval její odříkání a zase tonul ve strachu o své děti. Byl to život rozčilující, a nyní přišla smrt. Ona dotrpěla, leč jemu nastaly nové starosti. Jak nejlépe opatřit dcerušky? Hluboký vzdech unikl správčově hrudi — tak hluboký, že paní Skalská zaslzela. Jako ve snu vyšel správce z kaple a bezodkladně zamířil na cestu vedoucí ku hřbitovu. Jeho následovala paní Skalská s vychovatelkou a dětmi. Sly podle sebe mlčky, jsouce zaujaty vlastními myšlenkami. Děti kuly plány jak budou zdobivati rov a zalévati květinčky. Došly hřbitova. Pan správce dlel již chvíli u rovu; statný tento muž zaplakal jak dítě. Na rově položeny byly kytice a věnce se stuhami nejjasnější rukou starého hrobníka. Bedříška jala se stuhou rovnati a zevnějšek rovu hned vyhlížel útulněji. Uprostřed uložila kytici pomněnek. Správce zahleděl se na pomněnky a zaseptal: „Bohunka měla pomněnky tak ráda!“ Budeme je matince denně donášeti tatíčku,“ Heleňka k otci se přitulila a Bohunka následovala sestřičina příkladu. „Tyto pomněnky natrhala slečna“ Heleňka snažila se upoutati tatíčkovu pozornost ku slečně vychovatelce. Až nyní správce postřehl, že u rovu stojí cizí dívka.

„Slečna Bedříška Fárová, vychovatelka mých dcerušek a také vašich, pane správce, po dobu než do nových poměrů se vpravíte,“ paní Skalská hodlala vdovce zbavit starostí.

Správce lehce se uklonil a na místě projevu vděčnosti pociťoval stísněnost, že nezná má dívka snad všechny pasy se na jeho bolu. Jak se mýlil. Před ní Bedříška nevyžadovala díků ani pozornosti. I ona zaujata byla myšlenkou na zesnulou paní, matku ubohých holčiček.

Zatím co správce konal s paní Skalskou poradou, týkající se polížení pomníku k rovu, Bedříška prohlížela si klíže a pomníky po hřbitově rozestavené. Děvčátka podávala jí různá vysvětlení.

„Jak hodláte nyní zaříditi svoji domácnost, pane správce?“ paní Skalská s účastí se dotazovala. „Myslím, že Kačenka nezastane všechny povinnosti!“

„Ještě jsem o tom vlastně ani nepřemýšlela, milostivá paní,“ správce zase jen povzdechl. „Kačenka jest řádná a plně děvče, leč u nás bude zapotřebí vážnější a zkušenější síly. Snad pomoci inserátu vyhledám nějakou starší paní, která by na děti dohlédla a vedla při Kačence správu naší malé domácnosti.“

„Z příbuzenstva nemáte nikoho?“ paní připomínala.

„Bohužel, nikoho. Mám sice švakrovou, vdovu — leč ta netěší se valnému zdraví — oslatně při svých poměrech nemá zapotřebí uvazovati se v podobnou starost.“ správce bezradně hleděl do prázdna.

„Až trošek se uklidníte, budeme společně uvazovati — prozatím děti vaše u nás si ponecháme. Naše nová vychovatelka zdá se býti dívkou ušlechtilou a jemnocitnou. Sama ochotně se nabídlá, že obou holčiček prozatím se ujme. Dívka tato předložila mi krásné vysvětlení od své bývalé paní — odešla od nich pouze z té příčiny, že její dospělejší svěřenky poslány byly na vyšší vzdělání do Prahy. Paní ona doporučuje slečnu Bedříšku jakožto vzornou a dokonalou vychovatelku. Doufám, že jí své dcerušky svěříte s důvěrou, jako já to činím?“

Správce políbil ruku dobré paní a pracně hledal v mysli vhodná slova, aby neznámou dívku slušně požádal za přízeň pro své dcerušky. Leč šlechetná dáma i zde z tísně ho vymanila a sama k Bedříšce promluvila:

„Pan správce s povděkem vzal na vědomí

vaši ochotu, slečno. Co učiníte pro tyto dvě malé osiřelé holčičky, Pán Bůh vám odplatí.“

Bedříška jemně pohladila obě děvčátka po hebkých vlasech. S něnou úklonou opouštěl správce hřbitov a zabořil do poli.

„My také půjdeme,“ paní usoudila a vykonavši ještě krátkou modlitbičku za zesnulou, dala se na zpáteční cestu k domovu.

„Vy, děvčátka, zaveďte slečnu Bedříšku do lesa — v pasece naleznete spoustu jahod. S vršku pod lesíkem jest pěkný rozhled po krajině,“ upozorňovala paní.

„A také celý hřbitov možno s vršku přehlédnouti — snad rozeznáme i matčin hrob,“ Heleňka teskně s rovem se loučila.

„Duch dobré vaší matinky bude všude s vámi, proto vynasnažte se, aby z vašeho chování i tam nad hvězdami se radovala,“ paní Skalská obě osiřelé dívenky odváděla od rovu ve zjevném rozrušení.

* * *

Dva měsíce uplynuly od doby, kdy Bedříška Fárová nastoupila místo vychovatelky u dcerušek paní Skalské, která za tu dobu uvykla již čítati ji ku členům své rodiny. Vychovatelka byla skutečně řádná a snaživá dívka — své paní odklaná z celé své duše. Paní Skalská ve všem s celou důvěrou k Bedříšce se obracela a chovála se k ní jako ku své přítelkyni. Chovanky její byly v ní svoji učitelku a milovaly ji jako příbuznou. Také pan Skalcký byl povděčen, že dcerušek jeho dostalo se tak vzorné vychovatelky. I správčovy dcerušky, ač již v domě měly paní, které i nad nimi svěřen byl dohled, použily každé příležitosti, aby ku slečně Bedříšce mohly se přiblížiti. Něčastěji zavedla vychovatelka dívky do lesa, kdež mimo osvěžení snažila se děvčátkům připravit i zábavu. Sbírala s nimi jahody, později maliny a ostružiny a hledala houby. Děvčata s radostí sledovala, jak jejich nádoby plní se chutným lesním plodem, v brašničkách skrývají se pěkné hříbky a jiné jedlé houby.

Matinka je vždy pochválila za jejich snahu. Jak chutnala jim večeře připravená z přinesených hub — vlastního přičinění! Malé tyto hospodynky přebývaly s houbami samy uslyšely pro zimu a pod dozorem slečny Bedříšky jahody i maliny zavářovaly k uschování. Casem i správčovy dcerušky s účastí se vyčázky do lesa a také ony horlivě pro domácnost sháněly. Leč bohužel! Radost těchto nebyla tak dokonalá. Často se stalo, že hospodyně pana správce — paní Pevná — s omrzlostí snahu hodných děvčátek uvítala a pracně nasbírané plody svojí netečností zkáže vydat. Leč dívenky nikdy otci nezažalovaly. Doorý jich tatíček těžce nesl ztrátu své choti — po ještě malichernostmi ztravovati mu život.

Byl krásný s. p. nový den. Vychovatelka vydařila se zase se svěřenou jí omladinou na vycházku do lesa. Bylať si od paní Pevné vyžádala i správčovy dcerušky. Dívenky nesly si nádoby na maliny a za živého hovoru klusaly k lesu.

„Ach! Jak těším se na chládek v lese,“ Maruška znaveně pohyby rovnala své údy.

„V pasece bude také vedro,“ Slávinka zatožila uložiti své tělíčko do vábně kyprého mechu.

„Pokud slunéčko praží, podnikneme procházku lesem. V blízkých smrčinkách prý rostou houby,“ vychovatelka rozsoudila.

„Zde díkaz,“ Manuška radostí vykřikla a v mžiku v uce její očí se hříbek s tmavou hlavičkou.

„Já také našla,“ po té Heleňka správčova zajásala.

Malá Slávinka a stejně stará Bohunka smutně na hříbky pohlížely.

„Nezávidte, holčičky,“ vychovatelka žertem jim pohrozila. „Po chvíli i vám se podaří hříbky našetřiti. Stěnu jest vrtkavé a rozmarné.“ Slečna vychovatelka zahledla hříbek, leč úmyslně ponechala jej v mechu. Hledala některé z děvčátek popřáti radosti z nalezání. Leč obě holčičky přešly podle houby, aniž by ji postřehly. Vychovatelka se zasmála: „Slávince i Bohunce zastíní očka osklivá závist a ony pro ni hříbky nevidí. Pohleďte, jak ten čtverák do mechu se krčí.“

„Jeje! My skutečně šly obě podle hříbku,“ Bohunka nechápala.

„A nyní zahledly jsme jej obě současně, komu patří, slečno?“ Slávinka dychtivě očekávala rozhodnutí.

DNEŠEK

Číslo 4 • ročník III SRPEN 1993 Cena 4,00 Kč

DIKTATURA HUMANITY Protokoly sionských mudrců

Následující stať je vybrána z knihy ThDr. J. Rothkranze „Die kommende Diktatur der Humanität“ (Nadcházející diktatura humanity), II. díl, Verlag Anton Schmid, 1992.

Neocenitelná výhoda, k níž dospěli Rothschildové a jejich „privátní“ výkoná moc B' nai B' rith, stejně jako jim přidělené sionistické svobodozednářské lóže, úzce souvisí s tak zvaným třetím cílem, kterým bylo definitivní zlikvidování národního Německa, rozdělení Evropy a světa na dva zdánlivě antagonistické bloky a příprava jednosvětové vlády prostřednictvím nadnárodních organizací.

Christian C. Rakowskij svého času prohlásil (stejně jako i další, na něm nezávislí badatelé): „Nacionální socialisté (především Adolf Hitler a spol.) byli dosazeni k moci pomocí enormě vydatných finančních injekcí a dalšími nepřímými prostředky amerických bankéřských Rothschildů, tedy vysokostupňovým sionistickým zednářstvem. A to nikoli přesto, že bylo známo Hitlerovo fanatické protizidovství (ve svém Mein Kampf se jím nijak netajil), ale právě proto, že jeho nenávisť vůči Židům byla notoricky známá.“

Už po staletí rozuměli židovští zednáři umění, jak z dávné slabosti svého lidu udělat mimořádnou přednost. Antisemitismus (podle výpovědi samotné židovské strany ne zcela nezasloužený), kterým Židé trpí ve všech zemích, v nichž se zdržují, se teprve nyní nechal použít jako „bumerang“ – totiž v okamžiku, kdy židovstvo infiltrovalo a prostřednictvím zednářstva ovládlo tisk a později i elektronická média. Správnější by bylo ovšem používat na místě antisemitismus termín antijudaismus, protože Židé nejsou ani zdaleka jedinými potomky biblického Séma.

„Jakmile Židé ovládli zednářské lóže“, píše Wichl (1919, str. 54), „nastoupili velice rychle do útoku proti každému, kdo se stavěl do cesty jejich prudkému a systematickému vzestupu. Antijudaismus musel být zednářským lóžím zapovězen, protože jejich hlavní „dogma“ je právě zásada „nepředpojatosti“, která spatřuje v křesťanech, židech, mohamedánech, hinduistech a podobně stále jen člověka a oduzuje „předurčení“ někoho jen na základě jeho národnosti nebo příslušnosti k nějakému náboženství. Jak dobře víme, tento „princip“ má být po

Pokračování na str. 9

Česká Republika

Rasismus proti Cikánům narůstá v České republice.

(Ústí nad Labem) – Popularita Magdaleny Babické, místní královny krásy, vzrostla po její odpovědi na soutěži o "Miss Čechy 1993", i když ona sama tuto soutěž nevyhrála.

Slečna Babická, univerzitní studentka, vysvětlovala na ceremonii vysílané televizí po celé České Republice, že chce vystudovat práva a stát se žalobkyní.

A pak, řekla, by chtěla "vyčistit" její rodné město od obyvatelů "tmavé pleti".

Diváci tleskali a v celé zemi, zejména zde – v jejím rodném městě – mnoho obyvatel bylo rádo, že někdo konečně řekl něco o Cikánech.

"Všichni Cikáni mají jednu věc společnou: všichni lžou," říká Miroslav Polák, pensista sedící na lavičce hlavního náměstí tohoto města. "Babická je jediná osoba, která se nebála říci veřejně názor mnoha lidí."

Pan Polák říká, že je rád, že Ústí má svou bandu skinheadů která mlátí Cikány, tvořící kolem 5% obyvatel města. Policista, který naslouchal této rozmluvě, jen pokrčil rameny. Žena, sdílející lavičku s panem Polákem, se jen chichotala. Kolemjdoucí školačka prohlásila, že všichni její kamarádi jsou na straně slečny Babické.

Slovo "vyčistění" pomalu vrůstá do denního používání a Cikáni se toho také obávají.

Tato slova slečny Babické najdou pravděpodobně i odezvu v dalších východoevropských zemích. Cikáni, kteří byli vyhlazováni nacistickým režimem za druhé světové války, stojí tváří v tvář vzrůstu podobného rasismu v této oblasti.

Tento problém vybuchl najednou, protože panují zlé doby. Cikáni vedli relativně pokojný život za komunistického režimu, protože ten držel pod pokličkou všechny náznaky rasismu. Ale nyní, po rozpadu Sovětského bloku, poklička nad svobodou slova je pryč, stejně jako některé pracovní příležitosti které komunisti rezervovali pro Cikány. Jejich ochrana skončila, a to v době, kdy východní Evropa hledá obětího beránka.

Na sousedním Slovensku, na příklad, starosta Spišského Podhradí vydal minulý měsíc nařízení zakazující Cikánům a "jiným podezřelým lidem" vycházet ze svých domovů mezi 22.00 a 4.30 hod. Cikánům je též zakázáno řídit auta, jež jsou ve špatném technickém stavu a policie dostala speciální oprávnění na vstup a prohledávání jejich domovů.

Na vysvětlenou k těmto nařízením, starosta František Slobodník, prohlásil, že zločinnost se vymkla z ruky a že za ni jsou zodpovědní Cikáni.

"Spí ve dne a v noci kradou," řekl. Tento zákaz vycházení dosáhl silnou podporu mezi 3500 slovenskými obyvateli tohoto města.

Slovenský parlament, který postřehl veřejný skandál, okamžitě žádal zrušení tohoto zákazu vycházení a prohlásil ho za nekonstituční. Ale na zmírnění tohoto zákazu, vláda slíbila panu Slobodníkovi, že pošle policejní posily do Spišského Podhradí.

"Oni se snaží řešit tento problém použitím represivních mocí," říká Klára Orgovanová, Cikánka, která je poradkyní Slovenské vlády, ale znechucena, hodlá koncem léta resignovat na protest. "Kriminalita je jen záminkou a ne problémem."

Podle Encyclopedia Britannica, několik milionů Cikánů, kteří dnes žijí ve východní Evropě, jsou potomci Indů, kteří migrovali až tak daleko na západ někdy v 15. století a mnozí z nich si uchovali jejich kočovný způsob života.

Nikdy se je nepodařilo plně asimilovat do hlavních kulturních směrů zemi, ve kterých se usídlili. Mají tmavou pleť a mluví svým vlastním jazykem. Ačkoliv mají bohatou hudební tradici, mnozí z nich jsou negramotní. A někteří i těžko mluví jazykem země, ve které žijí. Mnoho Cikánů je chudých a jsou pokládáni za podřadnou rasu ve východní Evropě. V Maďarsku, Cikáni tvoří kolem 5% obyvatelstva, ale tvoří 50% vězňů ve věznicích. V Rumunsku, nezaměstnanost mezi Cikány dosahuje téměř 80%.

Cikáni jsou obvyčejně první z těch, kteří jsou propouštěni, když továrny musí snižovat stavby, a jsou poslední, když se nějaká místa uvolní – podle cikánských vůdců a pozorovatelů lidských práv. Někdy zaměstnavatelé na inseráty přímo píšou "Cikány nepřijímáme", a v některých obchodech mají vyhlášky "Cikány neobsluhujeme."

Cikánští mluvčí tvrdí, že obviňování jejich lidí je přeháněno. Uznávají sice, že Cikáni pravděpodobně spáchají proporcionálně více přestupků než zbytek obyvatelstva, ale obhajují to tím, že vysoká kriminalita mezi Cikány je hlavně způsobena jejich chudobou, která je zase způsobena jejich diskriminací.

Tito vůdce připouštějí, že někteří Cikáni jsou líní, obzvláště pokud se týká vzdělání. Matky nenutí své děti aby chodily do školy, takže děti často utečou dříve, než se naučí číst a nebo počítat. Podle pana Michala Husáka, obchodníka a novináře v Praze, vláda musí spolupracovat s cikánskými organizacemi a donutit děti k pravidelné školní docházce. "Klíčem je vzdělání," říká. "Ale musíme být realističtí. Bude to trvat generace než se problém vzdělání vyřeší."

Pokračování na str. 9

Mnohokrát se mi stalo, že cizinec, který přijel do Jižní Afriky, ať už za obchodem a nebo jen na návštěvu, se mi ptal, jak je to s těmi "ghetty" pro černé obyvatele a chtěl vidět tyto "koncentráky". Obyčejně následovala dost dlouhá diskuse a vysvětlování, které končilo tím, že jsem dotyčného cizince posadil do auta a vyrazil s ním do některého nejbližšího "koncentráku", aby se osobně přesvědčil, že tam nejsou ani ostnaté dráty kolem a kulometné věže, ani jiné rekvizity podvědomě přínaležející k obrazu výše zmíněných táborů. Mohlo to být kterékoliv sídliště černých spoluobčanů na Witwatersrandu, t.j. v okolí Johannesburgu, jichž je tu celá řada (je zde největší koncentrace průmyslu a tudíž i hustota obyvatel), ale nejčastěji to byl ten největší a nejznámější township (sídlíště) - Soweto. Vite vůbec jak vznikl tento název Soweto? Není to vůbec příbuzné k nechvalně známým Sovětům býv. Sovětského Svazu, jak se mnoho cizinců mylně domnívalo. Je to jednoduše obyčejná zkratka z dlouhého anglického názvu: South West Township (Jihozápadní sídliště).

Před pár lety - v době toho proklínaného apartheidu - to nebyl žádný velký problém. Člověk sedl do auta a jel, až byl tam. Úmyslně s návštěvníkem a nebo s černou služebnou, které po delší příležitostné práci ujel její normální vlak či autobus. A nebo zcela neúmyslně. Hledal jsi v nějaké odlehle průmyslové oblasti nějakou menší firmu či nějakou odbočku propletených silnic, a hle, najednou jsi se ocitl v nějakém tom Katlehongu, Tembise či v Sowetu. Nikdy se nic nestalo. Člověk musel být připraven na to, že bude očumován s tázajícím se výrazem údivu "co tady vlastně ten trouba v autě hledá?". Ale nikdo nikdy po mně nehodil šutrák ani nestřílel z Kalašnikových samopalů. Pravda, silnice byly (a asi dosud jsou) dost bídné na jihoafrický standart a člověk musel jet velice opatrně - na silnicích se proháněly obyčejné houfy kluků za balonem, černé tetky si povídaly nejnovější drby docela klidně uprostřed křižovatky a nebo se náhle vynořil ze silnice v pravo vozík tažený oslíkem a řízený spicím šedovlasým černým staříkem.

Dnes bych takový výlet nikomu nemohl s klidným svědomím doporučit. Vlivem nejnovějších politických událostí se situace v těchto townshipech změnila. Ta tam je idyla ospalého klidu. Z townshipů se stalo bitevní pole. Bojuje se o moc - boj ozbrojených teroristů ANC proti jejich úhlavnímu nepříteli - Zulům z INKATHY. Různé bojůvky se snaží přivést ty neuvědomělé a pohříchu politicky nevzdělané černé spoluobčany na svou "pravou věru" střelením, vypalováním baráček, ruční domluvou klackem přes hlavu či jinou vysoce mírumilovnou cestou. Nejmodernější metoda tohoto zcela ušlechtilého způsobu přesvědčování a halasné propagování samotnou veleslavnou "matkou národa" soudružkou Winnie Mandelovou je t.zv. "necklacing" (vlození náhrdelníku), které spočívá v tom, že oběti s rukama svázanými za zády se vloží kolem krku stará pneumatika naplněná benzinem a zapálí! Tento způsob přesvědčování byl dokonce i natočen anglickou televizí a promítán po světě. Zajímavé na tom je, že se proti tomu nezvedl žádný halas notorických obhájců lidských práv, kteří jinak jsou ochotni kárat Jižní Afriku za cokoli! A k tomu ještě jedna čistě soukromá otázka velice skeptického člověka vychovaného dvaceti lety socialistického myšlení - jak se přihodila tato velká náhoda, že se televizní skupina BBC naskytila závčas právě na tomto místě? Byla to opravdu jenom náhoda?

Na dokreslení obrazu se ještě do tohoto boje o moc míchají odštěpené složky PAC a AZAPO, pro které i výše popsané metody přesvědčování ANC jsou příliš bezzubé a chtějí důsledný osvobozenecský boj pod heslem "One white settler, one bullet!", což znamená: jeden bílý osadník, jedna kulka. Nesmíme zapomenout ani na speciální akce černých výrostků - tak od 14 do 21 let - kteří si říkají "Young comrades" (Mladí soudruzi) vedení ANC Ligou mladých. Tito výtečníci se specializují na vypalování škol a knihoven a na terorizování černých i bílých učitelů na školách, zejména v Sowetu. Razí si k tomu heslo "Liberation now, education later", což znamená "osvobození teď, vzdělání potom".

Nynější situace v těchto townshipech je dnes ještě komplikována enormní nezaměstnaností mezi černými (až 40 %). Mnozí z těchto nezaměstnaných se sdružují v gangy a loupi, kradou a vraždí. Vysoce specializované gangy se s úspěchem věnují organizovaným krádežím aut a přepadávání bank. Druhým velkým problémem těchto townshipů dnes je nekontrolovaný a nekontrolovatelný příliv lidí z rurálních oblastí, kde půda nemůže uživit nadměrný růst populace. Tito "squatteři" zakládají bez povolení chatrčová města kolem townshipů a i kolem měst bílých. Nikdo je nechce, nikam nepatří, jsou nevzdělaní a neumí žádné řemeslo. Tím snázejí se stávají snadným cílem systematické propagandy ANC a jejich soupeřů a jsou vtahováni do tohoto boje o moc.

Ale nebyl v minulosti obraz všech townshipů takto beznadějný. Suché statistiky tvoří jiný obraz. Jenže na takovýto obraz zatvrděl bojovníci proti nenáviděnému apartheidu nedovolí ani pohlédnout, natož svět seznámit se suchými fakty. Toto tak diskutované a zatracované Soweto - sesterské město Johannesburgu s asi 1,2 milionů obyvatel - mělo v roce 1978 (pardon, novější statistiku jsem nenašel) 115 fotbalových hřišť, 3 rugbyové, 11 kriketových, 4 atletické dráhy, 2 golfová hřiště, 47 tenisových kurtů, 7 plaveckých bazénů (některé podle olympijského předpisu), 81 basketbalových hřišť a 5 kuželkáren. Má celou řadu veřejně přístupných hal na pořádání koncertů či přednášek a mnoho biografů, klubů a restaurací (shebeens). Je tam 300 kostelů, 365 škol, 2 vyšší technické školy (s řadou bílých učitelů), 8 klinik, 63 jeslí, 11 poštovních úřadů, celá řada malých obchůdků a tržišť. V Sowetu bylo v tuto dobu zaregistrováno 2300

Pokračování na str. 11

dosažení světovlády rychle opuštěn.

S rostoucím vlivem zednářstvem ovlivňovaných společenských kruhů nechtěl přirozeně nikdo, své pověsti dbalý, platit za „zatíženého předsudky“. Tajné světovládě (před začátkem našeho století tedy prakticky pouze židovské rodině Rothschildů a řadě jejich židovských vazalů) se ve vzrůstající míře podařilo obrátit ostří antisemitismu, a tohoto pojmu používat jako velice účinné zbraně proti každému, kdo se v nějaké formě obrátí proti tajné moci židovských bankéřů a pokusí se odhalit veřejnosti sionistické ovládnutí zednářstva.

Potvrzuje to i antisionistický Žid A. Trebitsch roku 1921 ve své knize: „Prokletí bojů, které arijci vedou proti Židovstvu, spočívá v tom, že Žid použije proti svému nepříteli odvetná opatření dříve, než je sám napaden, a že jeho odvetné akce vycházejí z toho, že nepřátelský útok sám vyvolá...“ (Citováno podle Fleischhauera 1935, str. 25). Tímto směrem také bylo myšleno vyjádření ruského sionisty Vladimira Jabotinského, které bylo znovu uveřejněno v newyorském židovském „Jewish Daily Bulletin“ dne 27. ledna 1935: „Existuje pouze jediná moc, která skutečně působí, a tou je morální nátlak. My Židé jsme nejmocnějším národem světa, protože tuto moc máme a rozumíme jejímu používání.“

Poprvé se ukázala účinnost nové zbraně (tj. uměle vyvolaný a následně jako prostředek morálního nátlaku zneužitý „antisemitismus“), když se v roce 1901 vynořily Protokoly sionských mudrců, tento vysoce výbušný spis Illuminátů, který je všeobecně považován za aktualizaci a konkretizaci starého Weisshauptova plánu, a jeho druhé verze, Marxova Komunistického manifestu z roku 1848.

Udajně se jedná o zápis přednášek jednoho nebo několika anonymních sionistických předáků, přednesených v rámci prvního Sionistického kongresu v Basileji roku 1897. Jak se tento tajný dokument dostal do rukou Rusa Butmihho, který jej zveřejnil roku 1901, to dokonale objasnil v roce 1935 Ulrich Fleischhauer ve svém důkladném Posudku soudního znalce.

Vzhledem k dosavadním skutečnostem a informacím nechala ruská vláda sledovat ohlášený sionistický kongres v Basileji agenty tajné služby. Tehdejší šéf ruské zahraniční policie generál Račkovskij, „poslal do Basileje jednoho mimořádně zkušeného agenta, který svůj těžký úkol provedl s plným úspěchem. Podařilo se mu zjistit, že po skončení kongresu bude vypraven zvláštní posel s tajným dokumentem, který má předat zednářské lóži „Vycházející červánky“ ve Frankfurtu nad Mohanem. Zmíněná lóže byla odedávna spojkou německých zednářských lóží na Velký Orient Francouzský. Posel, který sám o obsahu tajného dokumentu nic nevěděl, byl ruskými agenty podplacen - přerušil svou cestu do Frankfurtu na smlouveném místě, kde ho očekával ruský detektiv s ně-

Pokračování na str. 11

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

PRONAJME SE:

5-pokojový byt v Berwynu, 18. ul. a East Ave., s vytápěním, horkou vodou a kuch. zařízením, bez prádelny, \$565 měsíčně. Tel. 863-5323.

PRODÁ SE prosperující restaurace na Floridě, 80 míst + likéry. Tel. 1-813-736-4912.

Havajské ostrovy - Maui - nocleh se snídaní v soukromém domě, dvě oddělené ložnice, studio; domek s 1 ložnicí. \$75-80 za noc pro dva. Bazén, jacuzzi. Volejte 1-808-874-6407 - Eva Villas.

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku hudby z naší vlasti vysílá Jerry Jiráček na stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer.

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minarik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minarik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

Hledám jakoukoliv práci od 7 AM do 5 PM. Mluví česky a anglicky. Volejte (708) 652-8795.

HELP WANTED

Refrigeration Trainee; young bright & energetic man to do shop work. Must be mechanically inclined.
Call: (708) 246-5333.

HELP WANTED

Domovník pro budovu s bydlením, který bydlí v Berwynu. Musí mluvit anglicky. Volejte po 5. hodině 484-3729 nebo 383-8434.

Přijme se žena k uklízení domů a kanceláří. Musí bydlět v Naperville. Pokoj opatříme. Volejte (708) 393-3999.

SEZNÁMENÍ

Chcete sa zoznámiť so ženami zo Slovenska? Píšte na: HOME DATA, P.O. BOX 516, BERWYN, IL. 60402

PŘEKLADY

IJK

Translation Service

z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR

P.O. Box 313

Riverside, IL 60546

or call

(708) 442-7115

Ondruš & Syn

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošitvaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

It keeps more than memories alive.

AMERICAN HEART ASSOCIATION
MEMORIALS & TRIBUTES

1-800-AHA-USA 1

American Heart Association

This space provided as a public service
©1993, American Heart Association

P.S./WASHINGTON

*a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois*

A New Snapshot of Our TV Viewing Habits

Because of my involvement in trying to discourage entertainment television that glorifies violence, I have learned more about television than I ever intended to know.

A report that crossed my desk recently is from the Nielsen company (owned by Dun & Bradstreet and founded by an Illinois citizen, A.C. Nielsen) that gave me some additional insights into television and into American culture.

Some of the information is useful, and most of it interesting to those who are in the television or advertising industries.

The report includes:

• With few exceptions, the most popular television shows in the 1992-93 season were not violent.

• 98 percent of all U.S. homes have television, 69 percent have more than one set.

• Sunday evening is the most popular night for watching television.

• In the average home, a television set is on seven hours, 41 minutes a day in February and six hours, 47 minutes a day in July.

• On the average, men watch less television than women.

• Children ages 2 to 11 watch almost six hours of television during prime time (7 to 10 p.m., Central Time) during a week, and about an hour and a half on Saturday morning.

• **The lower our income, the more television we watch.** For example, people whose family income is \$20,000 to \$30,000 have their television sets on an average of 53 hours a week; \$30,000 to \$40,000 income, about two and one-half hours less a week, and those with income over \$60,000 watch about six and one-half hours less — or almost one hour a day less.

• While less than half as many children ages 2 to 11 watch television from 9 to 10 p.m., Central Time in the evening as do during the prime-time hours of 7 to 9 p.m., there are still approximately six million children watching during that later evening time period.

Of all these statistics, probably the most meaningful is the one that relates to income. The lower our income, on average the more we watch television. That means that in the poorest neighborhoods — which also tend to be high-crime areas — television is watched a great deal and harmful television can do more harm.

Partly this reflects the fear that dominates those areas. In suburban areas or in most small towns, children play outside with their friends without fear. In a public housing high rise, in contrast, fear dominates many of the decisions parents and children make. Watching television inside an apartment is generally safer than playing outside with your friends.

During prime time, for example, African-American children — who tend to be poorer — on average watch 55 percent more television than their white counterparts, and there are similar or worse statistics for daytime and late night viewing.

All of this underscores the reality that the television industry must be encouraged to bring out the best in us, not the worst.

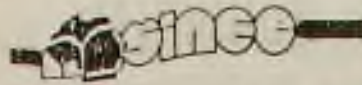
We need to teach our children that there are better ways to solve problems than violence. We can do that in part through better television programming, and one of the ways we must sometimes also do it is to turn the television set off.

"The lower your income, the more television we watch."

UPRCHLÍCI V KRIZI

Asi 60 tisíc uprchlíků shromážděných v Parajoku v jižním Sudanu se dožaduje jídla. Tato oblast je soužena bandity a rebelii proti vládě.

kolika písaři. Celý dokument, který se stával z většího počtu listů s francouzským textem, byl během noci opsán. Vzhledem k nedostatku času byl ovšem přepsán poněkud nepřesně a neúplně. Vyhotovený opis byl neprodleně předán ruskému ministerstvu vnitra do Petrohradu.

Co se s textem dělo dále, není přesně známo; jisté je pouze tolik, že se Butimimu podařilo získat jeho opis (Fleischhauer, tamtéž, str. 9 a dále).

Dokument, jehož ruská vydání byla jedno po druhém zcela rozebrána (poslední ruské vydání z roku 1917 bylo dokonce z příkazu židozедnářských revolučních organizací skoupeno a spáleno), vzbudil nesmírný rozruch; zvláště když roku 1919 vyšel poprvé v Německu a okamžitě byl vykřičen jako – antisemitický pamflet!!

K nejmajímavějším a nejdůležitějším výsledkům badatelské práce Ulricha Fleischhauera patří jeho revidování do té doby všeobecně rozšířené domněnky, že totiž Protokoly sionských mudrců byly na oficiálním sionistickém kongresu v Basileji projednány a sepsány tajně. Ve skutečnosti na oficiálním kongresu nebylo tajně projednáváno nic – místo toho se paralelně s oficiálním kongresem konala přísně tajná setkání vybraných židovských zasvěcenců, jejichž předmětem jednání musely být právě Protokoly.

K podpoře této these byl Fleischhauer schopen odvolat se na množství svědectví, mj. samotného vůdce sionistů Theodora Herzla. V prvním díle svých „Deníků“ píše Herzl ke dni 10. března 1897 na straně 595: „V neděli jsme měli v Sionistickém spolku konferenci k všeobecnému sionistickému kongresu ... byla ustavena organizační komise a já jsem byl pověřen jejím svoláním... Kongres byl jeden veřejný a jeden důvěrně tajný...“

Je prakticky jisté, že v případě Herzlem zmiňovaného „důvěrně tajného“ kongresu šlo ve skutečnosti o setkání řádu B'nai B'rith. Že se například roku 1899 konal další takový paralelní kongres, dokládá Fleischhauer. Ve schůzovním zápisu 3. Sionistického kongresu v Basileji roku 1899 (vydal spolek Erez Izrael) se na straně 51 píše: „Na závěr schůze dne 15. srpna 1899 řekl delegát kongresu profesor Gottheil: Dámy a pánové! Jak známo, nachází se zde mezi námi, delegáty kongresu, jistý počet řádových bratrů B'nai B'rith, stejně jako prezidenti některých lóží. Protože si přejeme s těmito bratry důvěrně projednat některé otázky postavení sionismu, prosím všechny bratry B'nai B'rith, aby se zde sešli dnes večer v osm hodin.“ – Kromě toho vyplývá z „Historie B'nai B'rith“, vydané roku 1907 že: „...na bazijském Sionistickém kongresu 1903 se konala jedna mimořádně tajná schůze řádu B'nai B'rith!“ (Fleischhauer 1935, str. 79).

Právem tedy vychází Fleischhauer z toho, že Protokoly sionských mudrců jsou identické se špičkami B'nai B'rith!

obchodních firem patřícím černým bussinessmanům. Z 50000 registrovaných majitelů aut celá 3% vlastní drahé Mercedesy. Žije tam něco přes 50 milionářů (podle přiznaných daní – kolik jich daně neplatí a má ten milion nelze zjistit). Jako kuriozitu lze uvést, že většina z těchto milionářů jsou witchdoktoři (kouzelníci) a nebo sangomas (zaklínači duchů a jasnovidci). Když televize ukazuje záběry ze Soweta, ukazuje téměř vždy ulice levných přízemních domků nastavených v řadě jak krabičky zápalek. Nejsou sice moc hezké, většinou postrádají nějakou tu záhonovou úpravu kolem, ale mají zavedenou elektřinu, vodu a kanalizaci. Mají však důležitou výhodu – i ten chudší černoch si může dovolit platit státem dotovanou činží 60 Randů měsíčně (údaj z roku 1978) – pokud jí vůbec platí a nezapojuje se do ANC organizovaného bojkotu plateb činží a poplatků za vodu a elektřinu. Nikdy televize neukáže, že v Sowetu existují též milionářské vily s pěstěnými zahradami a bazény a garážemi, v nichž stojí přepychová auta. Jen jednou televize ukázala vilu tohoto typu – vilu paní Mandelové. A to v souvislosti s vyšetřováním vraždy mladého aktivisty "Stompieho", která se přihodila v této vile za její údajné přítomnosti (tento případ se stal v roce 1989 a dodnes je předmětem policejního vyšetřování). Jako všude ve světě, i zde existují chudí, střední vrstva a bohatí.

Závěrem mohu ocitovat to, co napsal o Sowetu kanadský lékař, Dr. Kenneth Walker, který zde pracoval po nějakou dobu. Jeho komentář byl publikován v časopise Globe and Mail a přetlášten ve Vox Afrikana, číslo 31, říjen 1987. Cituji: „...Viděl jsem v Sowetu mnoho domů, které by stály statisíce dolarů a měly stát BMW ve vjezdu do garáže. Všechny domy jsou přízemní. Mnohé byly nedávno natřeny. Hodně jich mělo květináče v oknech a trávnik před domem. Pouze dvě procenta jsou chatrče. Kdybych se měl rozhodnout mezi bydlením v Sowetu a bydlením v některém z těch zničených činžáků v New Yorku, Chicagu nebo Detroitu, netrvalo by mně ani minutu se rozhodnout pro Soweto. Kanadane budou nepochybně šokováni když řeknu, že bych byl raději zraněným a nebo nemocným v Sowetu než v některém z kanadských měst. V Sowetu je 8 klinik podporovaných vládou a mnoho soukromých doktorů. A nedaleko je vynikající nemocnice Baragwanath“ Je třeba dalších komentářů?

Dne 23. září minulého roku oslavila své zlaté jubileum jedna ze světově proslulých nemocnic – nemocnice Baragwanath – u Johannesburgu, sloužící dnes převážně potřebám černých obyvatel z okolních townshipů, zejména téměř dvoumilionového Soweta. Je považována za jednu z největších nemocnic na světě a je uznávána jako světové významné vědecké středisko. O tom svědčí v průměru 8 vědeckých článků publikovaných ve světově proslulých lékařských časopisech měsíčně. Po celých 50 let své existence se kromě vlastní lékařské péče věnuje též výchově lékařů, sester a pomocného personálu. Se svými některými vysoce specializovanými klinikami slouží i potřebám nejen celého Transvaalu, ale i okolních zemí.

Tato nemocnice byla otevřena polním maršálem Janem Smutsem v roce 1942, původně jako vojenská nemocnice na léčení a rekonvalescenci zraněných spojeneckých vojáků z bojišť v Africe a Durm a později na léčení vojáků osvobozených z japonského zajetí. V roce 1947 byla tato nemocnice prodána Jihoafrické vládě za jeden milion liber a hned vládou určena pro své nynější určení. Tento mamut mezi nemocnicemi se rozkládá na 180 hektarech a pozůstává hlavně z přízemních budov, spojených krytými chodbami. Proč zrovna přízemní budovy – vytvářející v nás pocit jakési provisornosti. Omyl! Odpověď nám dá suchá statistika:

Tato nemocnice má 3.300 lůžek, zaměstnává 630 doktorů (zeptejte se většiny českých doktorů – jak tam začínali!) a 4.000 sester (většně zhruba tisíce na zacvičení). Přijme do léčení denně více než 500 pacientů a ošetří na ambulančních klinikách více než 3.500. Tito lékaři podniknou denně více než 120 operací ve 34 operačních sálech. Nemluvat se tam narodí denně více jak 90, což je ročně skoro 33 tisíc a což podle anestetika, prof. D.G. Moyese, reprezentuje na váhu více než 47 tun. Na tuto práci spotřebují denně přes 130 jednotek krve, spotřebují celou speciální cisternu tekutého kyslíku, udělají přes 2.000 rentgenových snímků, roznesou 15 tisíc jídel a musí vyprat 5 tun prádla. Odhaduje se, že v kteroukoliv hodinu je v areálu nemocnice přítomno více jak 10 tisíc lidí. A teď si představte ten nesmírný technický problém a náklady na vyřešení nutné vertikální dopravy pro eventuelní stavbu vícepodlažních budov! Odpověď je logická.

Průměrná doba setrvání pacienta v kterékoliv jihoafrické nemocnici se kalkuluje v průměru na 2 až 3 dny. Baragwanath má jiný problém – doba setrvání pacienta je v průměru 9 dní. Důvody pro to jsou dost složité a mají souvislost hlavně se zajištěním pořádného ošetření a doléčení. Zkušenost ukázala, že většina pacientů po propuštění z nemocnice nepokračovala v předepsaném léčení a užívání léků, ani nedocházela na předepsané ambulantní ošetření. Jiný důvod je ten, že celá řada pacientů je přivezena z odlehlých oblastí s nedostatečnou dopravou a takový pacient po dvou- či třídenním ošetření by nebyl schopen zvládnout nepohodlnou cestu domů.

Náklady na provoz této nemocnice jsou vskutku astronomické – v současné době přes 220 milionů Randů ročně. Z toho pacienti sami uhradí ne více jak 1 milion Randů (nebo jejich nemocenská pojišťovna). Zbytek, pouhých 219 milionů, je hrazeno ze státního rozpočtu! Nejsmutnější statistikou je, bohužel, fakt, že více jak 7% z přijatých pacientů má AIDS!

Protože se jak Theodor Herzl, tak i Achad Heem téměř určitě zúčastnili tajné části kongresu v Basileji roku 1897 (doklady v písemnostech obou sionistů), a nacházíme v nich myšlenky, totožné s Protokoly, považuje Fleischhauer jejich spoluautorství za stejně pravděpodobné.

Součástí Fleischhauerova Znaleckého posudku je také krátké, ale významné pojednání polského katolického profesora Dr. Stanisława Trzeciaka o Protokolech sionských mudrců jako o „politickém katechismu Židovstva“ (Fleischhauer 1935, str. 186-201). Jde o pozoruhodný příspěvek k objasnění pravosti Protokolů, a o konfrontaci Protokolů s průběhem říjnové bolševické revoluce v Rusku. Trzeciak poukazuje na jednotlivých bodech, že samotné znění 3. Sezení Protokolů, odst. 13 s jeho četným proklamováním podvádění a ohlupování nežidovských mas muselo posloužit k realizaci toho, aby nenávisť a závist davů vůči majetným a inteligentním vrstvám byly převedeny na revoluční nálady. Tato idea Protokolů byla, jak víme, roku 1917 realizována v Petrohradě několika stovkami židovských agitátorů, kteří se do Ruska sjeli z New Yorku a ze západní Evropy. Trzeciak rovněž upozorňuje, že v duchu Protokolů (3, 14) ruští Židé věděli o chystané revoluci a proto se včas vzdálili ze zóny možného ohrožení. Skutečně také podle oficiálních údajů ruské policie došlo pět měsíců před vypuknutím revoluce 1917 k masovému zavírání židovských firem a obchodů, a k následné krátkodobé emigraci. Dále cituje Trzeciak protokoly (10, 6 a dále) s upozorněním, že se Židé postarali o to, aby ruská inteligence byla opovrhována a nenáviděna lůzou, aby tak ruský národ

zůstal v područí židovských vůdců!! Podle téhož receptu bylo postupováno po převzetí moci v roce 1917 v Rusku, stejně jako ve všech následujících bolševických revolucích včetně Vietnamu, Laosu, Kambodže, kdy byla vrstva národní inteligence pomocí podníčené lůzy z větší části zlikvidována a zbytky ujařmeny.

Polský katolický učenec upozorňuje na Protokoly (10, 23 a dále), kde je líčeno a předvídáno postupné omezování svobody, která byla národům přislíbena a propůjčena pouze na dobu, potřebnou k vyvolání revolucí a rozbití křesťanských společností. V Rusku tak během několika měsíců přišla k moci totalitní židovská vláda, pod níž trpěl a strádal hesly o svobodě a rovnosti navnaděný lid nesrovnatelněji strašněji, než za vlády i toho nejhoršího cara!!

Kdybychom hledali ještě pádnější důkaz o pravosti Protokolů sionských mudrců, pak ho najdeme v zoufalém úsilí všech „dotčených“ o potlačení tohoto dokumentu. „Ve všech komunisty ovládaných zemích,“ píše D. Reed roku 1952, „je zakázáno tento spis číst a vlastnit pod trestem smrti. V mnoha dalších, tak zvaně demokratických státech, je proti němu urputně bojováno – nikoli ovšem vyvracením jeho thezí, ale jalovou záminkou, že se jedná o „antisemitskou slátaninu“. Prohlašují, že metody k zamezení publikování různých nepohodlných informací znám stejně dobře jako každý současný autor – neznám ale nic, co by se vyrovnalo zuřivosti, s níž je bráněno rozšiřování této knihy...“

Protože se zdá, že Reed nebere v úvahu, nebo dokonce nezná Felischahuerovo čtyřsetstránkové zásadní dílo k otázce pravosti Protokolů sionských mudrců, je vhodné připomenout skutečnost,

že je Fleischaheurova práce dnes více než kdy dříve prakticky odstraňována z čtenářského oběhu. Jde totiž o dílo, které představuje souhrn všech argumentů, vypovídajících pro pravost Protokolů sionských mudrců, přesnější řečeno argumentů, které prokazují židozennářský původ těchto textů, známých pod názvem Protokoly sionských mudrců.

„Protokoly kolovaly dobrých třicet let v nejrůznějších jazycích“, referuje katolický duchovní Gaston Ritter v knize Židovstvo a stín Antikristův, „aniž by proti tomu Židé vznesli veřejně nějakou žalobu. Byl to právě jeden zákon švýcarského kantonu Basilej, který jim nabídl příležitost vystoupit proti tak nenáviděnému šíření Protokolů. Příslušný zákon totiž hrozí sankcemi za uveřejnění takové písemnosti, jejíž obsah by mohl „navádět ke spáchání trestného činu, vyvolat nějaké formy znemravnění nebo způsobit pohoršení“. Theodor Fritsch doplnil totiž už třinácté vydání Protokolů protižidovsky laděným doslovem, v němž si Židé našli vhodnou záminku k vystoupení proti dalšímu šíření Protokolů sionských mudrců – tentokrát s pomocí justice! Je ovšem nutné vědět, že ve Švýcarsku jsou soudci vybíráni do funkce lidovým hlasováním. Tak se stalo, že soudní prezident v Bernu W. Meyer byl do svého úřadu dosazen především hlasy sociálních demokratů! Na této základně tedy Židé postavili svoji žalobu na Fritschův doslov a během procesu se jí snažili rozšířit také na otázku pravosti Protokolů sionských mudrců, ačkoli by tato čistě vědecká otázka neměla s předmětem žaloby vůbec souviset!“

dokončení v příštím čísle • Připravuje J. Voříšek

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA..... \$459.00
- VÍDEŇ..... \$439.00
- FRANKFURT..... \$419.00
- MNICHOV..... \$449.00
- PAŘÍŽ..... \$399.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 3 měsíců pobytu jen..... \$599.00

Mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Zveme Vás k zájezdu na XII. Vsesokolský slet do Prahy ve dnech od 1. až 8. července 1994. Speciální ceny letenek na přímém letu Chicago-Praha s Čs. aeroliniemi. Vstupenky na sletové podniky, autobusový zájezd po sletu v Čechách a na Moravě a rovněž Vídeň, Salzburg, Budapešť, Bratislava.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

Moravská Kulturní Společnost

pořádá

ST. JOSEPH'S DAY DANCE

V SOBOTU 19. BŘEZNA 1994

V

SOKOLE BERWYN
6445-27th PLACE, BERWYN, IL

DOORS OPEN: 7PM • KITCHEN OPENS: 7PM

Hudba: "The Herzy"

VSTUPNÉ \$8.00

PODROBNĚJŠÍ INFORMACE POSKYTNE FRED KALA, TEL. 484-3729

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.